

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLIII
MARTIE-APRILIE
1965

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

ZILE DE DOLIU NAȚIONAL

În ziua de 19 martie, 1965, orele 17 și 43 minute, după o boală grea, a încetat din viață eminentul om de stat Gheorghe Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Române și prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român.

Vestea întristătoare a morții sale s-a răspindit ca fulgerul în toată țara, înveșmîntînd-o într-o adîncă și nemărginită durere. Pretutindeni, pe fețele tuturor era zugrăvită durerea, conștiința pierderii premature a Marelui Fiu al poporului nostru, a Conducătorului încercat, a luptătorului neobosit pentru cauza cea măreață a patriei noastre. Bărbat înțelept și cu o profundă înțelegere pentru nevoile obștești, plecarea sa din mijlocul nostru a stîrnit unanime păreri de rău.

Născut la 8 noiembrie 1901 la Bîrlad, într-o familie de muncitori, a cunoscut de mic întreaga gamă a suferințelor oamenilor muncii din acele zile. De la vîrsta de 11 ani, munceste în diferite ateliere și fabrici, o muncă istovitoare, răsplătită cu maltratări și ofense ce erau partea vlăstarelor conștiente și active ridicate din mijlocul poporului asuprit și necăjit. Însuflețit de ideile cele mărețe ale luptei pentru o viață mai bună, o viață liberă și creatoare, se înrolează din tinerețe în mișcarea muncitorească, participînd cu tot elanul și dirzenia ce-l caracterizau la eroicele lupte ale clasei muncitoare din România. Datorită activității sale politice, culminînd cu eroicele pagini de epopeie muncitorească din februarie 1933, în a cărei pregătire și desfășurare s-au afirmat cu putere calitățile politice și organizatorice ale ilustrului dispărut, acesta a fost mutat disciplinar în diferite centre muncitorești ca: Dej, Iași, Cluj, Pașcani, București și alte localități, iar

după procesul din 1933—1934, proces intentat conducătorilor muncitorimii ceferiste, a fost condamnat la 12 ani muncă silnică și deținut în diferite închisori — Jilava, Văcărești, Craiova, Ocnele Mari, Aiud, Doftana, Caransebeș și lagărul de la Tg. Jiu.

În zilele hotărîtoare pentru pregătirea actului național de la 23 August 1944 evadează din lagărul de la Tg. Jiu, participînd nemijlocit la evenimentele istorice de la 23 August 1944 și după această dată, ocupînd diferite demnități pe linie de partid și de stat.

Pe linie de stat a ocupat pe rînd următoarele demnități: ministrul Comunicațiilor și Lucrărilor Publice, ministru al Economiei Naționale, ministru al Industriei și Comerțului, președinte al Comisiei ministeriale pentru redresarea Economică etc. După proclamarea Republicii Populare Române a fost: prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președinte al Consiliului de miniștri din 1952 pînă în 1955, prim-secretar al Comitetului Central al P.M.R. iar la sesiunea din martie 1961 a marelui Adunări Naționale, a fost ales președinte al Consiliului de Stat, demnitate pe care, prin realegerea din martie 1965, a deținut-o pînă în clipa morții.

Eminentul om de stat Gheorghe Gheorghiu-Dej, a desfășurat pe plan internațional o largă activitate în scopul dezvoltării legăturilor de prietenie și colaborare cu toate țările iubitoare de pace. Pentru rodnică și îndelungată sa activitate i s-a conferit de două ori titlul de „Erou al muncii socialiste” din R.P.R.

Întreaga sa activitate, este legată de realitățile existente în patria noastră. Avîntul cel impetuos și minunat al industrializării patriei noastre, saltul ei cantitativ și calitativ cum și perspectivele ei, toate acestea

sînt legate de numele său și al Comitetului Central, care au orientat cu o nestrămîtată perseverență dezvoltarea României în direcția transformării ei într-o țară industrială, cu o agricultură înaintată. Marelui dispărut îi revin mari merite în elaborarea politicii de industrializare socialistă — de înflorire a orașelor patriei noastre, care a transformat întreaga țară într-un vast șantier.

Militant de seamă al luptei pentru egalitate în drepturi, pentru pace și progres, eminentul om de stat Gheorghe Gheorghiu-Dej a desfășurat o vastă activitate și toate succesele în domeniul politicii interne și internaționale ale Republicii Populare Române, toate realizările obținute în acești ani sînt strîns legate de activitatea desfășurată de el în fruntea Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Stat.

Bărbat dotat cu multă energie, hotărîre și pasiune, a fost iubit de întregul popor român. El vedea lucrurile departe, avea mare răbdare de a explica lucrurile și un dar deosebit de a însufla oamenilor un țel clar. Într-un cuvînt era un conducător de tip nou.

Cu toate însușirile sale, eminentul om de stat a fost de o rară modestie. Prin plecarea sa din mijlocul nostru, pierdem un suflet mare, un patriot înflăcărat și plin de o încredere nestrămîtată în popor și în forțele acestuia.

Înima înflăcărată a acestui neegalat conducător al poporului nostru, a încetat să bată. Această mare durere ce ne îndoliază tuturor inima, nește și mai mult inima poporului nostru în jurul cauzei mărețe și prospere a Marelui Dispărut.

Pentru marile realizări obținute de țara noastră și pentru libertatea religioasă care ne-a fost asigurată sub înțeleapta sa conducere, noi îi vom păstra o amintire neștearsă.

RĂSPUNDERE ȘI COMPORTAMENT

ROMANI Cap. 12-16

Ultima parte a epistolei către Romani este dedicată răspunderilor creștinului față de aproapele său. Lucrul acesta este foarte diferit de restul epistolei, unde apostolul Pavel este în mare măsură preocupat de diferitele aspecte ale doctrinei mântuirii. Totuși, faptul că apostolul își completează epistola sa cu o largă tratare a problemei etice, arată faptul că un creștin nu poate despărți etica de teologie.

Rugăciunea Domnului Isus pentru ucenicii Săi, „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17,15), înseamnă că un creștin trebuie să trăiască o viață de responsabilitate în această lume. La aceste responsabilități, care fac din creștin ceea ce el trebuie să fie, face acum apel apostolul Pavel. Stabilind că sîntem mîntuiți, el ia acum o serie de probleme practice asupra cărora acest lucru are urmări.

Apostolul Pavel își începe apelul său cu îndemnul „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. (Rom. 12,1). Într-o înțelegere mai largă, mai cuprinzătoare a termenului „trup”, noi trebuie să înțelegem afirmația apostolului Pavel de mai sus ca arătînd că noi trebuie să „aducem în treaga noastră ființă”. Creștinul nu se poate împărți... o parte pentru Dumnezeu și o altă parte a sa pentru cel rău. Apostolul Pavel vorbește în versetul următor despre „înnoirea minții voastre”. În timp ce grija pentru trupul acesta fizic

este foarte importantă, preocuparea de trup numai sub acest aspect nu are nici o însemnătate religioasă, în afară de realitatea reînnoirii întregii ființe prin puterea Duhului Sfînt.

Sfatul practic al apostolului Pavel pentru viața creștină, este totdeauna caracterizat printr-o preocupare față de păstrarea unui echilibru sănătos. El recunoaște că avem diferite daruri, și el insistă ca fiecare din ele să fie folosite pentru „zidirea bisericii”, a „trupului lui Hristos”. După cum diferitele organe ale trupului lucrează împreună într-o deplină armonie și înțelegere tot astfel trebuie să lucreze și membrii bisericii. Apostolul Pavel le arată că odată intrați în „slobozenia” Domnului Hristos, ei nu trebuia să-și închipuie că lucrul acesta făcea de mică importanță organizația și colaborarea armonioasă în viață.

Cunoaștem mai multe situațiuni din istoria iudeilor din Roma, din timpul lui Pavel, cînd se pare că au fost dezordini printre ei. Scriitorul antic — Suetonius — arată că în timpul împăratului Claudiu (41-55 d.Hr.), Iudeii din Roma au fost amestecați într-o răscoală ce a avut ca urmare îndepărtarea lor din oraș. („Acolo a găsit pe un iudeu numit Acuila, de neam din Pont, venit de curînd din Italia, cu nevastă-sa Priscila, deoarece Claudiu poruncise ca toți Iudeii să plece din Roma”. Faptele 18,2). Sînt mărturii care ne îndreptătesc a spune că această răscoală a avut o oarecare legătură cu reacția Iu-

deilor împotriva propovăduirii creștine. În mod asemănător, la scurt timp după ce apostolul Pavel scrie Romanilor, biserica creștină de acolo a fost zguduită de lupte, situație care — probabil — a fost instrumentată ca să ducă chiar la moartea apostolului.

Se pare că Pavel face aluzie la astfel de probleme în Filipeni 1, 15-18, unde scriind probabil din Roma, declară: „Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Hristos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință... cei dintîi, din duh de ceartă vestesc pe Hristos nu cu gînd curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele”.

Dacă legendele provenite din timpul primei biserici creștine, cu privire la controversele dintre apostolul Petru și Simon Magul, pot fi considerate ca avînd un grăunte de adevăr, atunci avem dovezi în plus despre o astfel de situație — (la o dată timpurie în istoria bisericii) — care a tulburat liniștea bisericii, izvorîte din pretențiile unora de a folosi darul Duhului Sfînt. Avînd în vedere toate aceste lucruri, este de înțeles că apostolul Pavel era interesat ca să insiste asupra unei armonioase și echilibrate considerațiuni referitoare la darul Duhului Sfînt, cum de fapt și cu privire la toată comportarea creștină.

Începînd cu Romani 13, apostolul discută responsabilitatea creștinului față de conducerea țării. Vederile sale sînt: „Cine se împotrivește stăpînirii, se împotrivește rînduiei lui Dumnezeu... Căci dreptății nu sînt de temut pen-

tru o faptă bună, ci pentru una rea". (Cap. 13,2-3).

Există o bază teologică profundă pentru sfaturile pe care apostolul Pavel le dă cu privire la relațiile dintre creștini și autoritatea de stat. El spune: „Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte; căci nu este stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpînirile care sînt, au fost rînduite de Dumnezeu (Rom. 13,1). Expresia familiară de „stăpînire“, „autoritate“, a fost adesea redată și cu „putere“. Faptul acesta ne reamintește că apostolul folosește în multe cazuri acest termen, ca să se refere nu numai la ființe omenești, ci de asemenea la puterile supra-naturale ale îngerilor, care după cum credem noi, dirijează și veghează acțiunile noastre, în măsura în care noi credem acest lucru și le permitem a-l face. „Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor și dregătorilor“... Tit. 3,1-2, „domniile și stăpînirile din locurile cerești. Efeseni 3,10.

Atît Pavel cît și ceilalți frați din prima biserică creștină, au avut o nezdruccinată încredere în conducerea divină și în dirijarea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. El considera cele amintite în cap. 13, un principiu de etică creștină ce nu putea fi desconsiderat. Astfel apostolul Pavel poate afirma că „nu există stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu“. (Cap. 13,1).

Strîns legată de aceasta este convingerea lui Pavel că Domnul Hristos este mai presus de toate celelalte puteri spirituale. Ele îi sînt supuse. Ef. 1,21-22. Prin aceste gînduri — care erau familiare, bine cunoscute în prima biserică creștină — apostolul Pavel putea să arate că „dregătorii“ au o autoritate dată lor de Dumnezeu și că supunerea creștinului față de Dumnezeu, cere și față de „stăpînire“... supunere. Deși astăzi noi nu mai putem concepe „domniile, stăpînirile“ în acelaș fel cum le concepeau credincioșii din vremea lui Pavel, totuși principiile rămîn aceleași. Nu este obligatoriu ca un

bun cetățean să fie și un bun creștin, dar este obligatoriu ca un bun creștin să fie și un bun cetățean.

În Romani 14 și 15 apostolul Pavel discută o altă problemă ce era foarte răspîndită în biserică. Aceasta era problema diferitelor prescripții ceremoniale și liturgice. Cu mult înainte de a fi creștini, atît iudeii

fel, în cap. 14 apostolul vorbește despre diferiți creștini care aveau probleme de conștiință cu privire la ceea ce mîncău și cu privire la diferite „vremi“ cu caracter religios ce trebuiau să le păzească.

Apostolul este foarte general aici în referirile sale la aceste obiceiuri și nu prezintă nici o practică iudaică sau a neamurilor, pentru a o condamna, sau a o recomanda. El se ocupă mai degrabă cu problema armoniei între frați — în cadrul Comunității, al bisericii. El caracterizează pe cel ce insistă asupra „păzirilor rituale“ ca fiind „slabi în credință“, avertizînd apoi pe cel ce observă aceste practici să nu disprețuiască pe cel ce nu le observă. (versetul 3).

Principiul de bază este acela că „Dumnezeu l-a primit“. Ceea ce contează... este credința — legătura omului cu Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru. Păzirea unei zile de către creștin are însemnătate, sau valoare pentru el, numai cînd ea este păzită în legătură cu credința în Domnul Hristos, Mîntuitorul nostru. Numai o păzire formală, mecanică, este fără de valoare.

Aceasta înseamnă că cineva care este în stare să trăiască o viață de creștin mai corespunzătoare idealului creștin, nu trebuie să se socotească mai bun decît fratele său care se luptă mai mult și mai are încă de rezolvat multe în viața sa de credință. Mîndria spirituală este tot atît de primejdioasă ca orice fel de mîndrie care... „merge înaintea căderii“. O umilă înțelegere a faptului că la fel de conștienți și mînați de aceeași dorință, credincioșii trăiesc viața legăturii lor cu Dumnezeu, după experiența lor personală, aceasta poate contribui la unitatea bisericii. Pavel declară că: „Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu“. Rom. 15,7.

(Continuare în pag. 4-a)

ALTRUIISMUL

Fiul meu.

Altruismul e-o virtute

Care poate tot mereu

În viață să te-ajute,

Ca să urci spre culmi senine

Și să-aduci belșug de bine.

Multe lucruri din natură,

Nu-ncetează a ne spune

Ca-n a dragostei măsură

Să fim mari în fapte bune.

Și că mai presus de toate

Să învingem legea firii...

Să muncim și zi și noapte

Spre progresul omenirii.

Viața ta în omenire

Fie-n slujba tuturor,

Fără gînd de răsplătire,

Fără să aștepti onor...

Ca să poți primi cununa

Bucuriilor cerești,

Fiul meu, întotdeauna,

Altruismul să-l trăiești.

PETRE V. CAZAN

---

cît și neamurile erau obișnuiți cu o religie plină de practici rituale și tabu-uri (lucruri interzise). Odată cu venirea lor la creștinism, în mod inevitabil, ei au adus cu ei multe din aceste atitudini adînc înrădăcinate în ei, și lucrul acesta a devenit vizibil în viața lor de credință. Lucrul acesta era în mod deosebit adevărat pentru iudeii veniți la creștinism. Ast-

Ultimul capitol al epistolei lui Pavel către Romani este un fel de apendice. Unii comentatori au arătat că nu este exclus ca el să fi fost scris ca o epistolă separată. În orice caz, este o scrisoare de introducere, de recomandare pentru o diaconesă numită Fivi, o membră a Bisericii din Chenecea, un port lingă Corint. Se pare că această creștină era pe punctul de a face o călătorie la Roma și că Pavel s-a folosit de această ocazie spre a trimite o scrisoare de recomandare a ei, prin care el să salute și pe prietenii săi cei mulți din Roma. El le cerea ca să aibe grije de ea cât timp se află în capitala Imperiului.

Aici, la Roma, Pavel avea un mare număr de prieteni într-o comunitate pe care nu a vizitat-o niciodată pînă la data aceasta. Lucrul nu este surprinzător, atunci cînd ne aducem aminte că în acele zile „toate drumurile duceau la Roma“. La începutul primăverii, verii și chiar la începutul toamnei, căile fără de pulbere ale Mediteranei, erau pline de corăbii mergînd în toate părțile Italiei.

Călătoriile, în mod deosebit spre Roma, nu erau nicidecum ceva neobișnuit. Deci nu e greu a admite că apostolul Pavel, care a călătorit mult în toată partea de răsărit a Mediteranei, avea o mulțime de prieteni care acum locuiau în Roma.

Numai cîteva persoane din cele amintite de Pavel și pe care acesta le salută, ne sînt familiare din alte versete ale Noului Testament. Acuila și Priscila, pe care îi menționează în versetul 3, sînt vechii lui prieteni amintiți în Faptele 18,2,3. Cu această ocazie cu-

noaștem despre aceștia ceva ce altfel nu am fi avut posibilitatea a ști — și anume — faptul că ei și-au riscat cîndva viața pentru Pavel. Se poate că această familie creștină s-a reîntors — între timp — la Roma și și-au pus casa la dispoziția comunității Creștine pentru serviciile ei. Creștinii — desigur că nu aveau la data aceea casele lor de rugăciune.

Chiar dacă numele altor persoane nu sînt amintite în altă parte a Noului Testament, putem să ne facem o impresie de neuitat despre apostolul Pavel — ca un prieten personal. Nu numai că el îi amintește pe nume, dar el cunoaște și evenimente din viața lor. Epanet (versetul 5) era fără îndoială unul dintre primii convertiți ai lui Pavel din Efes. El își amintea de osteneala Marici (vers. 6). Andronic și Iunia sînt persoane ce reprezintă un interes deosebit, fiind „rudele“ lui (vers. 7).

Expresia folosită aici pentru „rudă“ poate însemna fie membru al familiei sale, sau simplu „concetățean“. Probabil că aceștia erau din Tars, locul nașterii lui Pavel. Pe de altă parte, nu este exclus ca ei să fi fost rudele lui. Dacă astfel se prezintă lucrurile, afirmația sa, că : „Ei au venit la Hristos mai înainte de mine“, este de o foarte mare însemnătate. Dacă Pavel avea rude creștine pe cînd era persecutor al bisericii, trebuie că el a fost sub o mare presiune psihică ca rezultat al acestui lucru. Aceasta poate arunca o nouă lumină asupra cuvintelor pe care Domnul i le adresă : „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Îți este greu să arunci cu piciorul înapoi în virful unui țepuș“. Fapte 26,14.

O mișcătoare referire face la Rufus și la mama sa (vers. 13), la care Pavel se referă ca fiind ca : „și mama mea“. Desigur lucrul acesta nu înseamnă că Rufus era fratele lui Pavel, ci mai degrabă faptul că mama lui era o adevărată mamă în Israel, care a primit de multe ori pe Pavel în căminul ei, îngrijindu-l. La sfîrșitul lungului șir de prieteni, Pavel amintește și de o fată a cărui nume l-a uitat, căci el o amintește ca fiind sora lui Nereu. Căldura prieteniei lui Pavel se manifestă și aici, căci deși nu-și poate aminti numele acestei fete, totuși el nu dorește s-o treacă cu vederea. El îi trimite salutările lui.

În acest cuvînt al salutărilor, deși aproape toate numele sînt necunoscute, noi putem vedea totuși căldura și gingășia de neșters a marelui apostol. Un mare și îndrăzneț vestitor al Evangheliei, dedicat cu totul slujirii lui Dumnezeu, cuprins într-o mare activitate, cu o viață prinsă în problemele cele mari ale primei biserici, el rămîne totuși un exemplu minunat de puternică prietenie. Viața sa consta în a se întîlni cu oamenii, pentru cauza Domnului Isus și în acest capitol vedem că aceste legături erau calde și personale. Aceasta trebuie să fie totdeauna calea în care reprezentanții Domnului Isus se întîlnesc cu cei din jurul lor. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie totdeauna slujitorii semenilor lor, și viața lor de slujire trebuie să fie o viață de slujire pentru fiecare în parte. Aceasta a fost viața celui ce a zis : Călcați pe urmele mele... căci și eu calc pe urmele lui Hristos.

REDAȚIA

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEII

A sosit primăvara! Toată făptura se trezește la viață, biruind înghețul iernii. Pământul pregătit din toamnă e cald asemenea unei sere și stă gata să-și primească sămînța fecundă. „Căci iată a trecut iarna; a încetat ploaia, și s-a dus. Se arată florile pe cîmp, a venit vremea cîntării, și se aude glasul turturicii în cîmpiile noastre. Se pîrguiesc roadele în smochin și viile înflorite își răspindesc mirosul“. Cînt. Cîntărilor 2,11—13.

Sosirea primăverii o salutăm cu bucurie în fiecare an. Natura trezită la viață din somnul iernii, își îmbracă podoabele și haina de sărbătoare. Cîntăreții primăverii își ocupă locurile printre crengile înflorite din crînguri și păduri.

„Nu e om care să nu găsească în mijlocul naturii o clipă... de atracție. Nu a fost și nici nu va fi om mare, care să nu se inspire din sfînta ei simfonie, din înfățișările ei mărețe, din șaptele ei fericite și melancolice. Ea ne potolește durerea, ne tocește cutele învrăjbirii, pe care împrejurările le-au săpat adînc. Ea ne mîngîie, ne liniștește și ne face mai buni.“

Multe din geniile omenirii, au recunoscut în manifestările naturii, urmele și înțelepciunea Creatorului și au găsit în sinul ei refugiu, pace și liniște sufletească. Așa se face că din cele mai vechi timpuri, anotimpul primăverii a fost pe drept apreciat de oameni ca fiind — „simbolul renașterii naturii și al vieții“.

Se poate că acesta a fost gîndul călăuzitor, cînd la propunerea Clarei Zetkin, ca „ziua de 8 martie 1910, să devină ziua internațională de solidaritate și luptă pentru emanciparea femeilor, pentru drepturi, pentru pace“ și „s-a ales acest anotimp, ca simbol al trezirii la viață a femeilor lumii, al renașterii și demnității lor.“

Drumul parcurs în istorie de acest gînd, — „al drepturilor egale ale femeii“ — a fost lung și obositor, udat cu multe lacrimi. Dar iată în sfîrșit înscris în ziua de 8 martie, prima „sărbătoare a primăverii“.

Cu ocazia acestei zile internaționale, omenirea muncitoare, își aruncă „o privire retrospectivă în analele istoriei“ și urmărește cu interes susținut biruințele cîștigate în favoarea aceleia care ne este mamă, soră, soție și tovarăș de luptă în menținerea păcii în lume. Pentru realizarea acestui bun comun, femeile sînt organizate în „Federația Democratică Internațională a Femeilor“.

„Una din cele mai absurde teorii, care lansată în secolul al 18-lea, a continuat să circule pînă în zilele noastre în lumea burgheză, este aceea care pretinde că la obîrșia societății, femeia a fost roaba bărbatului.“

Mult a mai suferit în vechime femeia cînd viața socială era orientată în mersul ei după această teorie! Antichitatea nu a recunoscut niciodată drepturile femeilor, cu toate că adevărul biblic spune clar: „Nu este bine ca omul să fie sin-

gur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el“. — Gen. 2,18.

Așa fiind, femeia e dată omului, nu pentru sclavie, nici pentru a fi umilită în demnitatea ei; ci ca să-i fie un bun tovarăș la lucru ca și la odihnă, la bucurie ca și la întristare, la drepturi ca și la datorii; cu un cuvînt — egală cu el în toate „os din oasele lui“, prezentă peste tot, în viața socială în toate realizările, bucurîndu-se de toate victoriile.

În Republica Populară Română, ca și în toate țările socialiste, drepturile femeii au învins astăzi, ea deci e repusă în rolul ei legitim consfințit de Sfînta Scriptură și Constituția Republicii Populare Române.

Bucătăria și volanul, căminul și biroul, grădina și laboratorul, ogorul și spitalul, spălătoria și chirurgia, toate sînt locuri de muncă ale femeii de azi.

Acul și bisturiul, suveica și penelul, fusul și mașina de calculat, mătura și condeiu, toate sînt unelte mînuite cu multă măiestrie de mîna femeii din lumea cea nouă de azi.

În adîncul minelor, și înălțimea cosmosului, în piscurile munților și în adîncimea mărilor, pe dealuri și cîmpii, poți să găsești urmele femeilor dornice de a cunoaște și a smulge toate tainele naturii. Nu numai că țin pasul și cadența cu bărbatului, dar pe alocurea se țin în fruntea lor. Porți închise pentru spiritul și sufletul femeii

(Continuare în pag. 8-a)

PUTEREA

IERTĂRII

Primul tablou pe care îl avem despre Dumnezeu, după căderea omului în păcat, este acela al omblării Sale prin grădină în răcoarea zilei, căutându-l pe Adam. Și primele cuvinte ce ne sînt raportate sînt: „Unde ești?” Îmi place acest tablou al lui Dumnezeu în căutarea omului, Adam păcătuiuse. El se ascundea. Fugea de Dumnezeu, însă Dumnezeu îl căuta. Acesta este un tablou asemănător cu cel pe care îl avem în pilda fiului risipitor. Tatăl scrutează zarea; și pe cînd era el încă departe, tatăl alergă în întîmpinarea lui. Adam păcătuiuse, dar, fără îndoială el nu-și dădea pe deplin seama de natura acestui păcat sau act, și ce înseamnă el. Totuși el fusese în profunzime învățat că păcatul înseamnă moartea.

Știm cu toții cum Dumnezeu luă piei și îmbracă pe Adam și Eva. Pe bun temei ne putem închipui că au fost omorîte cîteva animale, și că din pielea acestora Dumnezeu le făcu veșminte. Ni se spune cu precizie că neîndoios Adam nu mai văzuse pînă atunci moarte și cînd văzu primul miel omorît, trebuie să i se fi întipărit cu o claritate mai deplină decît în oricare alt chip că păcatul înseamnă moarte. Dumnezeu luă pieile și îmbracă pe Adam. Vestmintele lui îi reaminteau continuu despre păcatul său, dar mai mult decît atît ele îi reaminteau continuu și despre mîntuirea din păcat, despre Mielul lui Dumnezeu care avea să moară pentru el. Dar învățătura principală, anume aceea că păcatul înseamnă moarte, i-a fost întipărită prin moartea mielului, semnificînd pe Cel înjunghiat de la întemeierea lumii.

Vă reamintiți prima făgăduință din Biblie: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei”. Gen.

3,15. „Vrăjmășie voi pune”. Dacă ar fi să parafrzez sau să interpretez acest text, l-ași considera nu doar ca o afirmație ci ca o făgăduință. I-ași da această tălmăcire: „Eu voi pune în inima ta ură împotriva păcatului”. Vă amintiți cum se vorbește despre Hristos, în felul raportat în primul capitol din Ebrei, versetul nouă: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urît neglegiuirea”. Această ură eu o socotesc ca făcînd parte din planul lui Dumnezeu; căci atîta vreme cît în inimă mai este un dor după păcat, sau o iubire a păcatului, noi nu pășim pe un teren sănătos. Numai cînd am ajuns să urim păcatul care ucide, nimicește și mînjește — numai atunci sîntem pe un teren sigur în ce privește mîntuirea noastră. „Eu voi pune în inima ta ură împotriva păcatului”. Aceasta eu o consider ceva mai mult decît o afirmație. Pentru mine este o făgăduință. Această ură împotriva păcatului o socotesc ca fundamentală pentru creștinism.

În raportul amintit în primul capitol din Geneza, este rezumată întreaga Evanghelie. Dumnezeu caută pe Adam. Dumnezeu îi oferă o pildă, arătîndu-i că păcatul înseamnă moarte. Dumnezeu face încă și mai mult; El pune în inima lui — în inima păcătosului care dorește să se întoarcă de la păcat — o ură față de păcat.

Chiar de la început Dumnezeu a vrut să ne învețe că nu înseamnă numai decît ca omul să fie biruit de păcat. Dumnezeu s-a îngrijit de o cale de scăpare.

Meditînd asupra acelor zile, cred că învățătura are și un alt tîlc afară de acela că păcatul înseamnă moarte, și anume acela că există o putere de a birui păcatul. „Tu îl stăpînești”. Este aceeași învățătură pe care Dumnezeu caută să învețe mai tîrziu pe Izrael prin sistemul

jertfelor, cînd preoții stăteau zi și noapte și slujeau. Dumnezeu intenționa ca prin această slujire ei să dobîndească o scîrbă față de păcat. E cu neputință de închipuit că cineva ar putea crede că este un lucru plăcut să slujești cu sînge, să-ți cufunzi mîinile în el, să ai de a face cu el toată ziua. Dumnezeu nu voia doar ca să învețe pe Izrael că păcatul are ca urmare moartea, ci să sădească în cel ce-L slujeau, cum și în toți credincioșii scîrba de păcat, astfel ei să plece și să nu mai păcătuiască.

Vreau să accentuez lucrul acesta. Serviciul jertfelor, oricît de minunat era el, nu era rînduit ca să fie perpetuu. El era o pildă care să ne învețe că păcatul înseamnă moarte, și să ne învețe oroarea de păcat, arătată în cuvintele lui Hristos: „Du-te, și să nu mai păcătuiești”. Ioan 8,11.

Totuși, acest serviciu frumos, căci în adevăr era frumos, fu pervertit. Preoții iudei ar fi trebuit să învețe pe credincioși, îndemnîndu-i să se ducă și să nu mai păcătuiască, spunîndu-le categoric: „Ați păcătuit. Nu vreau să vă mai întoarceți aici niciodată; duceți-vă acasă și nu mai păcătuiați”. Totuși, erau însă destul de mulți preoți care nu aveau această misiune. Desigur, erau și preoți credincioși, preoți care erau prooroci ai lui Dumnezeu, adevărați slujitori, însă mai erau și dintre aceia care aveau o greșită idee despre aceea ce intenționa Dumnezeu, și după o vreme credincioșii își formară ideea că păcatul putea fi plătit printr-o jertfă. „În adevăr am păcătuit, dar iată aici plata pentru el”. Este exact aceeași doctrină care își găsi culminarea în învățătura și practica indulgențelor care n-a fost altceva decît o sursă de îmbogățire de pe urma unei deghizate încurajări a tot ce era crimă și neglegiuire sub asigurarea că orice vină putea fi absolvită chiar în clipa în care se achitau banii pentru indulgență.

Existau motive pentru care unii dintre preoții iudei se simțeau atrași pe această cale. De

la fiecare jertfă pentru păcat, preotul primea pielea, spata dreaptă cum și pieptul. Acestea alcătuiau ocazii de mari venituri pentru ei. Erau dați cînd la Ierusalim se găseau sute de mii de iudei. Li se spunea să nu vină acolo cu mîinile goale și jertfele cum și darurile acestor iudei erau un izvor de mari venituri pentru preoți.

Întrebarea care se punea era : există vreo lecuire, vreo cale prin care Dumnezeu putea să îndrepte lucrurile ? Și răspunsul este : da. Dumnezeu trimise pe profeți cu o solie către cei ai Săi, și în mod deosebit către preoții Săi. Această solie o veți găsi în tot cuprinsul Vechiului Testament. Ea începe cu Samuel, și vă reamintiți afirmația din 1 Sam. 15,22 : „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Domnului ? Ascultarea face mai mult decît jertfele, și păzirea Cuvîntului Său face mai mult decît grăsimea berbecilor“. Aceasta a alcătuit solia profetică în tot cursul Vechiului Testament : „Ascultarea face mai mult decît jertfele“.

Preoții erau întru totul de acord ca oamenii să vină și să aducă jertfele pentru păcat, și cu cît aduceau mai mult cu atît mai bine. Dar profetul spunea : „Ascultarea face mai mult decît jertfele“, sau în cuvintele lui Hristos : „Du-te și nu mai păcătuiești“.

Să citim în Isaia 1,11 : „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sînt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor ; nu-Mi place sîngele taurilor, oilor și țapilor“. Aceasta este solia profetică. Care era scopul ei ? „Du-te și să nu mai păcătuiești“.

Profeții ajunseseră nu prea doriți la Templu din moment ce dădeau aceste solii. Cînd preoții îi îndemneau să vină, iar profeții spuneau : „Nu mai aduceți daruri de mîncare nefolositoare, căci mi-e scîrbă de tîmîiie... Nu pot să văd nelegiuirea“, pot spune și eu că dînd această solie ei nu erau prea bine primiți.

În Mica 6,6 citim : „Cu ce voi întîmpina pe Domnul, și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt ? Il voi întîmpina oare cu arderi de tot, cu vițeii de un an ? Dar primește Domnul mii de berbeci, sau zeci de mii de rîuri de untdelemn ?“ „De sigur“ avea să spună preotul, „Domnul are plăcere în aceasta“. „Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu ? Ți s-a arătat omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decît să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău ?“ Is. 6,7,8.

Cred că nu voi fi înțeles greșit. Profeții erau pentru serviciul Templului. Ei îl respectau, însă mulți dintre preoți îl denaturaseră și Dumnezeu voia să fie readus la aceea ce El intenționase a fi. Mulți socoteau

---

PE URMELE PSALMISTULUI

„Nu-Ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea“.
Psalm 25,7

*De-ale tinereții mele
Greșuri multe, Doamne sfinte,
Niciodată, niciodată
Tu să nu-Ți aduci aminte.*

*Milostiv fără de seamăn,
Tu Cel de-ndurări comoară,
Uită răul, uită răul
Ce-l făcuți odinioară.*

*Binele, puținul bine,
Ce l-am săvîrșit nainte,
Fără preget, fără preget
Tu să-l ai de-acum în minte.*

*Pentru numele Tău, Doamne,
Pentru Numele Tău mare,
Dăruiește-mi, dăruiește-mi,
Neîntîrziat, iertare.*

*Și ferește-mă de-a pururi
De-ntinare, de păcat ;
Calea dreaptă, calea dreaptă
Mi-o arată ne-ncetat.*

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

jertfele pentru păcat drept plata pentru păcatul lor. Dacă păcătuiau, nu aveau decît să-și aducă jertfa și totul va fi în rînduială ; și dacă din nou păcătuiau iarăși să aducă o jertfă ; iar dacă păcătuiau pentru a treia oară, să mai aducă o altă jertfă. Căci oare nu va ierta Domnul ?

Nu există o mai minunată doctrină în Biblie decît aceea a iertării păcatelor. Totuși această doctrină poate să se denatureze la fel ca și sistemul jertfelor, căci oricît de interesantă sau oricum altcumva ar fi această învățătură, dacă nu are o aplicare vizibilă, dacă nu este un adevăr vizibil, nu va folosi prea mult. Dacă păcătuiesc, oricît de greu ar putea fi păcatul acesta, pot fi iertat. În singele Mielului este curățirea. Dacă păcătuiesc odată, de două ori, de șapte ori, de șaptezeci de ori cîte șapte, Dumnezeu va ierta. Dar în clipa în care încep să mă încred în puterea iertătoare a lui Dumnezeu ca ceva aparte de puterea păstrătoare și păzitoare a lui Dumnezeu, mă găsesc pe drumul cel rău. Și repet : Oricît de minunată este puterea lui Dumnezeu de a ierta și oricît m-ași bucura în legătură cu ea, cînd încep să mă încred în această putere excluzînd puterea mult mai mare, aceea a înfrînării de la păcat, sau păzirii mele de a păcătuii, eu merg într-o direcție greșită.

Mulți dintre preoții lui Izrael nu aveau viziunea profeților. Solia profeților răsună prin toată Biblia : „Du-te și să nu mai păcătuiești“. „Ascultarea face mai mult decît jertfele“. Preotul slujea și credincioșii primeau iertarea păcatului. Singele era dus în prima despărțitură a sanctuarului și astfel era dobîndită iertarea. În ziua ispășirii, slujirea trecea în cea de a doua încăpere, unde păcatul era șters. Prima încăpere reprezintă iertarea, cea de a doua, ștergerea. Noi trebuia să intrăm aici prin templul Său.

Hristos dorește ca prin credință noi să intrăm cu El acolo unde El slujește acum, și mulți credincioși o vor face. Ei își

vor înălța credința către El în Sfânta Sfințelor. Ei vor primi lumină și putere cum și multă iubire, bucurie și pace.

Sîntem și noi gata a face pasul pe care Dumnezeu îl așteaptă din partea noastră? Sîntem gata să urmăm îndrumarea dată aici și să intrăm cu El în Sfânta Sfințelor, unde păcatele sînt șterse, unde se pune capăt păcatului, unde nelegiuirea își găsește sfîrșit unde se face uitarea oricărei nedreptăți ceea ce înseamnă îndreptarea și curățirea căii Domnului și ca sfîrșit atingerea neprihănirii veșnice?

Sîntem dispuși să primim puterea iertătoare a lui Dumnezeu? Avem nevoie de aceasta, dar de asemenea avem nevoie și de puterea păzitoare a lui Dumnezeu. Avem nevoie de îndreptățirea prin credință, dar în același timp avem nevoie de adevăratul fel de sfințire, care înseamnă o totală și pentru totdeauna rupere cu orice înseamnă nelegiuire și nedreptate. Lucrul acesta nu trebuie să-l uităm niciodată. Aceasta este ceea ce sîntem învățați prin serviciul sanctuarului. Să ne străduim ca prin credință să intrăm cu El în această viețuire și să dobîndim nu numai iertarea, ci acea păzitoare putere a lui Dumnezeu care ne va face în stare, după cum spune Hristos: să mergem și să nu mai păcătui. Aceasta cere Dumnezeu de la noi azi. Trebuie să pășim înainte în viața noastră de credință, spre a nu ne găsi rămași în urmă, în întuneric.

V. FLORESCU

8 MARTIE 1965

(Urmare din pag. 5-a)

de azi nu mai există; perspective cît mai înalte îi surîd în față.

Cît de minunat a ilustrat și Inspirația Divină munca femeii cînd spune: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decît mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri.

Ea îi face bine și nu rău, în toate zilele vieții sale. Ea face rost de lînă și de in, și lucrează cu mîini harnice... din rodul muncii ei sîdăște o vie... își oțelește brațele. Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Nu se teme de zăpadă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu... Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sînt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mîncă pîinea lenevirii. Răsplățiți-o, cu rodul muncii ei, și faptele ei

s-o laude la porțile cetății.” Prov. 31.

„Femeia înțeleaptă își zidește casa” — Ea e în plină muncă în construirea binelui și fericirea copiilor săi. Ea va ști să lupte și să-și apere bunurile comune.

Îndemnăm pe această cale și cu ocazia zilei de 8 martie 1965 pe toate femeile Bisericii lui Hristos, să fie printre cele dintii în fapte bune ca Tabita, la serviciu ca Marta, și la ascultare ca Maria.

Pastor :
IOAN I. PASCU

CINE ESTE HRISTOS PENTRU TINE

„Cine este Hristos pentru tine?” este o întrebare personală, ridicată în scopul de a da loc cugetării. Rîncare creștin ar trebui să se întrebă: „Cine este Hristos pentru mine? Este El doar un personaj istoric, care trăi și muri așa cum este prezentat în Scripturi? Divinitatea Sa este admisă așa cum este prezentată de Ioan, Petru, Matei, Luca, Marcu și Pavel?” Dacă toate acestea sînt primite, atunci să ne întrebăm: „De ce folos îmi este mie Hristos?”

Dintre toate cele care arată personalitatea lui Hristos, ceva este mai important, și anume că El este un Mîntuitor. Dar ce înseamnă cuvîntul „mîntuitor?” Răspunsul poate fi simplu: „Cel care mîntuiește, salvează”. În Biologie folosirea cuvîntului se referă numai la Domnul Hristos, ca fiind, Acela care mîntuiește sau salvează pe păcătoși de la moarte, care este pedeapsa pentru păcat.

Profetul Isaia vorbea despre Domnul Hristos cînd spunea: „Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare, și calcă mîndru, în plîntatea puterii Lui?” Răspunsul este: „Eu sînt Cel care am jăgăduit mîntuirea și am putere să izbăvesc” Is. 63,1. La ce se referă Dumnezeu cînd vorbește despre Hristos, vestește că El are „putere să izbăvească?” Negreșit. El vrea să spună că Hristos are putere să izbăvească, să mîntuiască. El este întru totul în stare și dispus să mîntuiască pe deplin pe orice păcătos care dorește mîntuirea. Pavel redă gîndul acesta în felul următor: „De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvirșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”. Ebr. 7,25.

Cei mai mulți dintre noi înțeleg că Hristos are putere să mîntuiască. Oricine se poate să creadă aceasta, ba și mai mult, poate să se îndoaie de mîntuirea sa proprie. Lucrul cel mai greu cu care credința mea are de a face, este să creadă

că Hristos mă mîntuiește pe mine. El poate mîntui — aceasta nu este greu; El este dispus să mîntuiască pe păcătoși, aceasta iar nu este greu; dar a crede că eu sînt mîntuit — nu să fiu mîntuit cîndva, ci chiar mîntuit — cere cea mai mare dovadă a credinței.

Dacă Hristos mă poate mîntui, și mîntuirea vine prin credință, cînd urmează să cred eu că mîntuiește El? la moarte? în vreo adunare de mare însuflețire spirituală, sau în timpul vreunei mari boli? Nu, aceasta se întîmplă chiar acum, acolo unde sînt, în momentul ce trăiesc, mînc, lucrez, dorm, cuget, fac planuri, cumpăr și vînd. „Astăzi este ziua mîntuirii”, nu mine. Dacă Hristos nu mîntuiește azi, El nu mîntuiește niciodată: Crezi aceasta? Dacă da, atunci oare nu te-a mîntuit Hristos? Și dacă El te-a mîntuit, atunci oare nu este Hristos Mîntuitorul tău? Mîntuirea Sa este pentru acum. Credința ta trebuie să se prindă de Hristos ca aducîndu-ți mîntuirea prezentă.

Cînd deci El aparține întregii tale făpturi; cînd nu mai prezinți faptele tale bune și meritorii pe care le-ai fi putut face în vederea mîntuirii; cînd îți dai seama că lipsit de Hristos nu poți avea mîntuirea; cînd din adîncul nevedinției tale spirituale poți spune:

Hristos mi-e singura nădejde a fi-n ceruri

El mi-e Mîntuitorul din păcate. El m-a spălat, m-a curățit în al Său singe

Și înlăuntru meu El loc Și-a luat...

Nendois, în orice clipă poți recădea în păcat. Poți cădea din har dacă îți îngădui gînduri păcătoase sau să făptuiești lucruri rele. Inșă nimic din toate acestea nu vor avea loc dacă vei veghea.

REDACȚIA

CONFLICTUL GENEZEI

Geneza este prima carte a istoriei sacre din Sfânta Scriptură. Talmudul Ebraic o numește „Cartea creațiunii lumii”. Titlul Geneza (înseamnă origine sau obârșie) i-a fost dat mai târziu și apare în versiunea greacă a Vechiului Testament, denumită Septuaginta (versiunea celor Șaptezeci, prescurtat: LXX). Mai târziu s-a adăugat ca subtitlu: „Prima carte a lui Moise”.

Moise a fost autorul a încă alte patru cărți: Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul.

O bună parte a teologilor care s-au ocupat cu critica biblică s-au îndoit de faptul că Moise ar trebui considerat autorul Pentateucului. Isac din Toledo (982—1057), Ibn Ezra (1088—1167) dintre rabinii talmudiști, Andrew du Maes (1570), Hobbes (1651), Spinoza (1671), Jean Le Clerc (1685), Jan Astruc (1753), Eichorn (1780), Heinrich Ewa, (1843), T.K. Cheyne (1893), J. E. Carpenter și alți autori creștini au negat pur și simplu că aceste cărți ar fi fost scrise de Moise.

În ceea ce privește cartea Genezei s-a afirmat de unii nu numai că nu aparține lui Moise, ci și aceea că ea este alcătuită de doi sau trei autori necunoscuți. Cel dintâi autor care s-a încumetat să facă o atare afirmație este Jean Astruc (mort la 1766). Medic și profesor la Facultatea de Medicină din Paris, Jean Astruc, s-a ocupat în timpul liber și cu studiul Sfintei Scripturi. La un moment dat, el a făcut descoperirea că în textul original al Genezei, Dumnezeu este arătat cu numiri diferite. De aici el a dedus că Moise a fost mai degrabă un compilator al Genezei decât autorul ei. Iată cum argumentează el: în textul original, adică în textul ebraic al Genezei, Dumnezeu este arătat îndeosebi prin două nume. Întii în cap. 1,1—3 și 2,1—3 se folosește numele Elohim, pe care Septuaginta (versiunea greacă) îl traduce prin cuvîntul Theos, Vulgata (versiune latină) prin cuvîntul Deus, iar traduceri franceze prin cuvîntul Dieu (Dumnezeu). Alt nume întâlnit în Geneza (cap. 2,4—25) este acela de Iahve (Jehova), pe care evreii, din respect nu-l pronunțau niciodată, ci în locul lui citeau cuvîntul Adonai. Acest din urmă nume înseamnă în ebraică Domnul. Traducătorii Septuagintei și Vulgatai au citit și ei ca evreii (adică Adonai în loc de Iahve), și de aceea au tradus cuvîntul Iahve astfel: cei 70 traducători ai Septuagintei prin Kirios (Domnul), iar Vulgata prin Dominus (Domnul).

Traducerile franceze, urmînd Vulgatai, au întrebuintat cuvîntul Seigneur (Domnul). Aceste cuvinte spune Jean Astruc, nu se confundă niciodată. Sînt capitole întregi unde Dumnezeu se numește exclusiv Elohim și, dimpotrivă, sînt altele unde se numește exclusiv Iahve. Dacă s-ar admite, zice Astruc, că Moise singur a alcătuit cartea Genezei ar trebui să i se pună lui în socoteală

această stranie variație. Adevărul este, continuă el, că Geneza este alcătuită din două sau trei manuscrise, legate și cusute la un loc, din fragmente deosebite a diferiți autori, dintre care fiecare a dat lui Dumnezeu nume diferite: unul Elohim, altui Iahve sau Iahve Elohim.

La aceeași concluzie au ajuns și alți reprezentanți ai criticii biblice de după Jean Astruc. Diversitatea autorilor Genezei, spun aceștia, apare în evidență în mod elocvent. Și apoi adaugă următoarele: luînd în considerație religia monoteistă a evreilor este exclus, spun ei, ca deosebirea de nume să-și găsească explicația în aceea că în primele capitole ale Genezei ar fi vorba de două persoane, adică de doi creatori. Dacă în Geneza cap. 1,26 găsim scris: „Să facem om după chipul Nostru”, apoi este cazul să stim, zic criticii, că aici nu este altceva decît un simplu „pluralis majestatis” ce se întrebuintează în semn de respect față de Ființa Supremă. Pasajele din Geneza cap. 1, 1—31 și cap. 2, 1—3 dovedesc că același eveniment, aceeași acțiune a fost descrisă de doi autori diverși avînd concepții, cultură și inteligență deosebite una de cealaltă, reflectată în concepția lor avansată, respectiv primitivă, despre divinitate.

Rezolvarea conflictului.

Cred că mulți dintre cititorii noștri, cunoscînd Sfintele Scripturi au găsit deja cheia care dezleagă această problemă, care nu ni se pare de loc spinoasă. Sub aspectul unei nepotriviri se ascunde un mare adevăr, care dovedește unitatea Bibliei.

Advențiștii de Ziua Șaptea nu se îndoiesc de autenticitatea și integritatea scrierilor lui Moise. Considerăm că și Geneza este opera inspirată a lui Moise. Iar în ce privește problema diversității numelui Creatorului, vedem o dovadă în plus a realității Trinității Divine.

Noi credem că la creațiune a fost prezent atît Tatăl, cît și Fiul și Duhul Sfînt. „Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul” (cap. 1,1); Duhul lui Dumnezeu se misca pe deasupra apelor” (1,2) Dar Fiul? Poate fi demonstrat că a participat activ la opera creațiunii?

Terminologia „Să facem om după chipul Nostru” (1,26) nu poate fi un „pluralis majestatis” cum, greșit se interpretează de critica biblică, ci este recunoașterea incontestabilă a existenței unui sfat compus din mai multe persoane, în caz extrem din cel puțin două, care s-au înțeles referitor la planul creării unei capodopere vii.

Scriptura spune clar că Isus Hristos a participat efectiv la opera creațiunii:

„La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El... Și Cuvîntul s-a făcut trup...” Ioan 1,1—3,14.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile (alte versiuni traduc: prin care a făcut și lumea”. Ebrei 1,1,2.

Conflictul amintit își are rezolvarea în Hristos. Dacă Elohim este identic cu Tatăl, de ce nu am putea pune semnul egalității între Iahve-Elohim și Hristos? Apostolul Pavel scrisese foarte hotărît, că „prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt... Toate au fost făcute prin El și pentru El”. Colos. 1,16.

Iar Isus? Nu ne-ndoim că El este Meșterul din Geneza capitolul 2. Nu este vorba aici de o concepție antropomorfistă despre Dumnezeu, ci numai de organizarea și împărțirea uimitoare a sarcinilor creațiunii, cît și de grija cu care a înțeles Isus Hristos să-și îndeplinească rolul de Sculptor Divin la formarea obiectelor creațiunii și mai ales la capodopera Sa: omul.

Așa putem înțelege cuvintele inspirate ale Inteleptului Solomon:

„Cînd a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; cînd a tras o zare pe fața adîncului, cînd a pironit norii sus, și cînd a fișnit cu putere isoarele adîncului, cînd a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, cînd a pus temeliiile pămîntului, eu eram Meșterul Lui, la lucru lîngă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui...” Prov. 8,27—30.

Noi credem că acest meșter a fost Isus Hristos. Departe ca locurile citate din cartea Genezei să constituie pentru noi o problemă, din contră ne relevă o atribuție foarte importantă a lui Hristos. Îl venerăm nu numai ca Mîntuitorul nostru personal, dar recunoaștem în persoana Sa și pe Marele nostru Arhiereu, care mijlocește pentru iertarea păcatelor noastre și care va să vină curînd să judece viii și morții; recunoaștem în El pe marele Învățător, pe Marele Legiuitor de la Sinai, și pe Creatorul și Modelatorul tuturor celor ce se mișcă și viețuiesc. Simțim îndemnul de a cădea la picioarele Lui plini de adorare și respectul cuvenit unei persoane divine și — asemenea lui Toma — să ne exprimăm convingerea noastră în cuvintele: „Domnul meu și Dumnezeu meu !” Ioan 20,28.

DICTIONAR BIBLIC

„INIMA“

Înainte de a încheia, arătăm că conflictul din Geneza, are și o a doua rezolvare. Să urmărim cu atenție cele ce urmează: Constatarea lui Jean Astruc că în textul original ebraic Divinitatea se numește în unele capitole ale Genezei Elohîm iar în altele Iahve este întru totul justă. Concluzia pe care o trage însă criticul din acest fapt, este greșită. La evrei divinitatea purta diverse numiri ca de pildă: El, Elohîm, Iahve, Adonai, Saddai, Tebast sau Elion, după cum creștinii zic; Cel prea Înalt, Cel Atotputernic, Cel Veșnic, Creatorul, Atot-țitorul, Tată Ceresc, etc. Toate aceste denumiri redînd multiplele însușiri ale Divinității. Dar în vechime exista datina ca nu numai Divinitatea, ci și oamenii (bărbați sau femei) să poarte două sau chiar mai multe nume. Ietro, socrul lui Moise se numea și Reuel. Iacob se numea și Israel. Mahalat, soția lui Esau se numea și Basmat. (Gen. 28,9 și 36,3) Estera se numea și Hadasa (Estera 2,7).

Vorbînd despre Ființa Supremă, Moise, autorul Genezei, scriindu-și cartea sa, a folosit în diversele ei capitole cînd o numire cînd alta, cînd Elohîm, cînd Iahve. Din acest fapt nu se poate, însă trage concluzia că respectivele capitole ale Genezei sînt scrise de autori diferiți. Mai sus am amintit că Iacob mai purta și numele de Israel (Gen. 32,28; 35,10). În cap. 35 din Geneza se folosesc în mai multe rînduri ambele numele ale acestui personaj, alterîndu-se cînd unul cînd altul. Același fenomen se observă în cap. 37,45, 46 și 48 ale Genezei adică în cadrul unuia și același capitol în unele versete se folosește un nume iar în altele celălalt. Putem trage de aci concluzia că versetele care folosesc numele lui Iacob sînt scrise de un autor, iar cele în care apare numele Israel sînt scrise de un alt autor? Nicicum. Dacă am proceda așa, ar însemna să violentăm judecata sănătoasă (rațiunea) la care criticilor biblici le place atît de mult să apeleze. În cartea Exodului de asemenea găsim un caz identic în cap. 2,18, socrul lui Moise este numit Reuel, iar după ce urmează numai 7 versete în cap. 3,1, este numit Ietro. Aceste exemple ne dau posibilitatea să vedem că susținerea lui Jean Astruc n-are nici un temei, că concluzia lui este complet falsă. Felul lui de a argumenta ni-l prezintă nu numai ca pe un diletant în înțelegerea Bibliei, ci chiar ca pe un ignorant în ceea ce privește cunoașterea Vechiului Testament.

Despre inimă se vorbește foarte mult în Sf. Scriptură. În 821 de versete, 716 în Noul Testament și 105 în Vechiul Testament, este vorba despre inimă.

Acest termen, după cum am văzut foarte frecvent în paginile Bibliei, este rareori aplicat în mod literal, la organul de carne care pulsează puternic, ritmic și continuu singe în trupul nostru. Exemple de texte ce vorbesc despre inima propriu zisă (fizică):

„Dar dimineața, după ce trecuse beția lui Nabal, nevastă-sa i-a istorisit ce se întimplase. *Inima* lui Nabal a primit o lovitură de moarte, și s-a făcut ca o piatră“. 1 Sam. 25,37.

„Dar Iehu a pus mîna pe arc, și a lovit pe Ioram între umeri. Săgeata a ieșit prin *inimă*, și Ioram a căzut în car“. 2 Regi 9,24.

În general, expresia „inimă“ denotă sediul diferitelor atitudini, emoții și chiar al inteligenței.

a) Regele Abimelec a lucrat cu „inimă curată“, adică a dat pe față curăție în intențiile inimii sale. Gen. 20,5.

b) Impietrirea inimii lui Faraon, indică o atitudine de răzvrătire, așa cum precizează și Apostolul Pavel în Ebr. 3, 7—10. Exod 8,32.

c) Inimile locuitorilor din Ierihon „s-au tăiat“, sau cum redă o altă traducere textul din Iosua 2,11 „s-au topit“ atunci cînd au auzit cum a lucrat Dumnezeu cu ..... și pentru Israel. O teamă și o consternare a pus stăpînire pe ei.

d) O „inimă de piatră“, descrie o stare de insensibilitate și indiferență morală (Ez. 11,19).

f) Deși inima poate depozita în vastul ei spațiu „mulți idoli“, așa cum ne asigură Ez. 14,3;

Totuși Dumnezeu poate da fiecăruia o „inimă de carne, sau... o „inimă nouă“.

„Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, și le voi da o inimă de carne“ Ezech. 11, 19.

„Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel?“ Ezech. 18,31.

Prin expresiile „o altă inimă“ — „o inimă de carne“, rost de o „inimă nouă“ din textele de mai sus, Dumnezeu ne spune că este necesară o completă schimbare. O schimbare a atitudinii, a dorințelor și ambițiilor firești.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi“. 2 Cor. 5,17.

Domnul Isus Hristos locuiește în inimile celor ai Săi... prin credință.

„așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelie pusă în dragoste“. Efes. 3,17.

Expresii ca: „o inimă înțeleaptă (Prov. 10,8) și „se gindeau în inimile lor (Marcu 2,6), arată că inima este considerată de asemenea — dacă nu sediul — atunci ca avînd tainice legături de înrudire, coordonare și stimulare a inteligenței.

„Și iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. Am dat pricepere în mîntea (inima) tuturor celor ce sînt iscusiți, ca să facă tot ce ți-am poruncit“. Ex. 31,6.

„Dar Domnul nu v-a dat minte (inimă) să pricepeți, nici ochi să vedeți, nici urechi să auziți, pînă în ziua de azi“. Deut. 29,4.

„Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău. Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr!“ 1 Regi 3,9.

În Matei 12,40 găsim de asemenea expresia „inima pămîntului“ adică „în mormînt“.

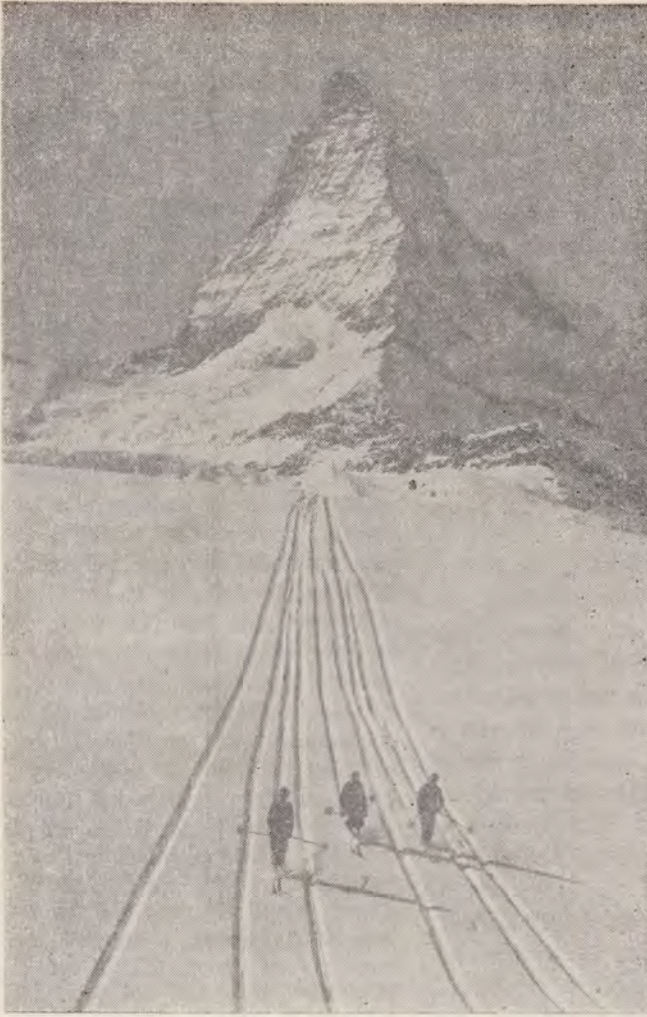
Deoarece activitatea intimă și tainică a minții și a inimii, se contopesc adesea, este spre binele nostru spiritual de a da ascultare cererii divine:

„Fiule dă-mi inima ta“. (Prov. 23, 26).

Pastor :
W. MÖLDOVAN

C. Adv.

„Căci dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sințeti încă în păcatele voastre.“ 1 Cor. 15.16—17.

Ca și în alți ani... și ca de altfel întotdeauna, anotimpul primăverii inspiră tuturor bucuria unei vieți noi, a reînvierii dorinței și a puterii de viață. Este timpul când firul ierbii își face loc spre soare, este timpul când, puternic dar liniștit, seva urcă în torente continui până la cele mai depărtate crenguțe, făcând ca mugurii să explodeze în miriade de petale multicolore, vestitoare a unui rod bogat și a unei puteri nestăvilite de viață. Și timpul acesta... coincide cu „tradiționalele sărbători creștine — Paștile“ — În cele ce urmează, vom căuta să privim asupra importanței doctrinale a

vieții Mintuitorului nostru Isus Hristos, atât înainte de învierea Sa, cât și după ce această minunată înviere avu loc. Căci trebuie să subliniem faptul că indiferent de crezurile religioase și de nunța Bisericii... creștine... acest adevăr este îndeobște recunoscut ca atare.

Și lucrul acesta nu este și nici nu trebuie să fie surprinzător, pentru că nu sîntem străini de faptul că în chiar Biserica Creștină luată ca o unitate — există diferite opinii și probleme de doctrină în litigiu.

În ceea ce privește punctul de vedere Scripturistic — observat cu strictețe de Adven-

DACA HRISTOS N-A ÎNVIAT

tiștii de Ziua a Șaptea — și anume „lucrarea de mijlocire a Domnului Isus“ ca fiind o parte a planului de mîntuire, asupra acestui lucru, reacția acestora este de un caracter foarte pronunțat.

De obicei părerile populare cu privire la lucrarea mîntuirii se limitează la o singură lucrare a Domnului Hristos și anume, la aceea a Golgotei. Avînd în vedere că lucrarea mîntuirii este mult mai amplă, că în întinderea ei în timp... este anterioară Golgotei și continuă dincolo de Golgota, considerăm că a admite o astfel de poziție, însemnează a limita pe cineva la un punct de vedere îngust și nescripturistic cu privire la Biblie.

Cîteva texte din Noul Testament ne va ajuta să clarificăm lucrul acesta. De exemplu, apostolul Pavel spune: „Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sințeti încă în păcatele voastre și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sînt pierduți“. 1 Cor. 15,17—18. La prima vedere, se pare că acest text nu are nici o legătură cu subiectul. Dar cu toate acestea legăturile sînt multiple. De aceea să urmărim mai departe acest subiect. Să vedem în primul rînd ce anume prezintă aici aposto-

lul Pavel. El subliniază atât faptul în sine, cât și necesitatea învierii Domnului Isus. Și nimeni, vorbind de bisericile creștine, — indiferent de nuanța lor — nu poate nega nici unul din cele două puncte. Dar în această afirmație a apostolului Pavel mai este și altceva. El prezintă alternativa unor stări de lucruri ce ar putea fi realități, dacă ipoteza că Domnul Isus n-a înviat din morți, ar fi adevărată. Gîndul acesta exprimat de apostol tocmai pentru a demonstra ce ar fi însemnat — pentru lucrarea mîntuirii — rămînerea pentru totdeauna a Domnului sub piatra sigilată a mormîntului, a făcut pe unii să tragă concluzii greșite.

Dar, noi știm cu toții că învierea Domnului Isus a avut loc și tocmai de aceea, nu există nici o primejdie ca planul de mîntuire să dea greș din acest punct de vedere. Dar nu despre acest lucru este vorba. Apostolul Pavel prezintă aici ideea că fără de învierea Domnului Hristos, anumite situațiuni, stări de lucruri, pot fi date ca certe.

El este categoric cu privire la acest lucru și nu lasă nimănui posibilitatea de a-l înțelege greșit. Este oare, apostolul în mod hotărît just în concluzia sa? Este un lucru de foarte mare importanță a ști că într-adevăr el este drept în concluziile sale, în mod deosebit pentru faptul că atunci el s-ar găsi într-un conflict serios, cu anumite puncte majore de doctrină ale unor biserici creștine, așa cum sînt ele prezentate astăzi.

Cum poate fi oare adevărat ceea ce spune apostolul Pavel în acest text, dacă sacrificiul Domnului Hristos pe Golgota conține în sine toate elementele finalității. Dacă moartea Sa a fost punctul terminus al lucrării

Sale pentru noi, cum ar mai putea vreun eveniment ulterior să nege sau să se opună acestei lucrări încheiate?

Aceasta ar fi mai mult decît numai o problemă, dacă ar fi adevărat faptul că sfinții din vremurile trecute și-au primit deja răsplata. Dar în afară de astfel de considerațiuni, dacă numai singură moartea Domnului Hristos este aceea care are o valoare în sine, atunci este evident că nici o situație ulterioară nu ar putea anula, sau să facă fără de valoare credința sfinților.

Învierea Sa, înălțarea, slujba Sa de mare preot și a doua venire a Sa, toate acestea sînt părți ale doctrinei creștine. Dar nici una din ele nu ar putea influența biruința sau pierderea veșnică, dacă ele ar fi numai incidentale față de sacrificiul de pe Golgota. Noi trebuie să tragem concluzia că dacă lucrarea Domnului Hristos pentru păcătos s-a terminat la Calvar, atunci... învierea Sa și apoi lucrarea Sa pentru cei păcătoși... nu mai au nici o valoare. Ele nu mai pot avea vreun rol în lucrarea mîntuirii. În cazul acesta, ele ar putea fi reprezentări luminoase ale Evangheliei, dar... fără o importanță mîntuitoare.

Dar apostolul Pavel spune altfel. Felul exprimării sale nu admite decît o singură concluzie. El este precis în susținerea sa arătînd că pînă și sacrificiul Domnului Hristos este fără de valoare, fără învierea Sa. Deci ceea ce face ca lucrarea Golgotei să poată fi fructificată în favoarea mîntuirii celor păcătoși, este învierea Domnului Hristos și lucrarea Lui de mijlocire în curțile cerului.

Lucrarea salvării nu a început și nici nu putea începe cu cuvintele „S-a sfîrșit“ (Ioan 19,

30), cuvinte rostite de muribunzul Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului pe crucea Golgotei. Această lucrare deosebită a fost încununată de succes. Sacrificiul Său a fost în totul potrivit și desăvîrșit. Nu mai era nevoie să fie adăugat nimic acestei jertfe ispășitoare. Și... nu lipsește nimic sacrificiului Său... sau valorii acestui sacrificiu. Este tot ceea ce trebuia, tot ce putea fi necesar acestei lucrări monumentale și de o importanță veșnică.

„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi!“ 1 Ioan 2,2. Adventiștii de Ziua a Șaptea sînt bine încredințați în temeinicia susținerilor lor cu privire la această fundamentală problemă. Ei nu minimalizează nicidecum, ceea ce Mîntuitorul a făcut pentru cel păcătos pe Golgota. Este totuși un lucru pe care ei nu-l fac. Ei nu leagă mîinile Domnului Isus... în prezent... și nici nu-L deposează, nu-L lipsește de lucrarea Sa în favoarea noastră, pe care a face acum, (Ebrei 8,1-2) și pentru care toți cei mîntuiți și-I vor fi veșnic recunoscători. Lucrarea Sa în prezent, este o lucrare a harului, o lucrare a minunatului har mîntuitor și este indispensabilă mîntuirii. Lucrarea aceasta și importanța ei, este bine descrisă în următoarele cuvinte ce scot în evidență două importante aspecte ale lucrării Domnului Hristos în favoarea păcătosului:

„Iertarea... este de mare importanță. Curățirea însă... spune și mai mult. Sacrificiul Său pe cruce... nu epuizează tot ceea ce Domnul Hristos a făcut și face pentru noi. El a murit pentru păcatele noastre, iar acum trăiește pentru sfințirea noastră. El a murit pentru noi, iar acum El trăiește în noi. Pentru că El a murit, noi primim iertare; prin faptul că El trăiește, noi sîntem curății, spălați, albiți“.

Unul din motivele interpretării greșite a celor spuse de

DESPRE RUGĂCIUNE

Adevărata rugăciune, ușa care deschide credinciosului depozitul infinit al harului, a fost dată pentru a aduce puterea harului divin.

Rugăciunea care nu modelează dorințele egoiste într-o umilă supunere, care nu schimbă așteptările tumultuoase într-o tăcută încredințare plină de modestie și supunere, nu este rugăciune. Rugăciunea cea mai sfântă este aceea care cuprinde mai puține cereri și mai multă încredere în Dumnezeu, în a aștepta de la El ceea ce simți că ai nevoie, este mai puțin o prezentare a dorințelor și mai multă mulțumire, mai puțin egoistă și mai mult divină.

Rugăciunea în sine (rostirea cuvintelor) nu are nici o valoare, (nici un merit) oricât de înflorită ar fi ea. Oricât de elocventă ar părea, dacă nu reușește a face legătura între ființa umană și Izvorul a toată puterea, atunci ea este fără de valoare, nu poate da biruință asupra păcatului și nici transforma caracterul făcându-l asemenea celui divin.

Rugăciunea formală este fără de folos în lucrarea de luminare a sufletului. Cuvintele în sine nu fac ca rugăciunea să fie valoroasă, ci numai dacă ele exprimă marea nevoie a sufletului care caută pe Dumnezeu, Ne mirăm oare de ce este atîta lipsă de putere a Duhului Sfânt printre noi, pe cînd ar trebui să fie suficientă putere de a mișca lumea inimilor noastre. Atunci să ne reamintim că Dumnezeu nu dorește complimentele noastre ceremoniale, ci strigătul cel nerostit al inimii zdrobite de simțămîntul păcatului și al slăbiciunii firești, acela își găsește drumul spre Tatăl cel Atotmilostiv.

Adevărata rugăciune este un privilegiu sfînt. Astfel de rugăciuni umple sufletul cu o infinită putere și dragoste, iar vestea cea bună a mîntuirii să strălucească prin viața fiecăruia dintre noi.

apostolul Pavel în 1 Corinteni 15,16-17 în ceea ce privește scopul lucrării de rîscumpărare a Domnului Hristos, este și concepția și învățătura populară și foarte ușor acceptată cum că cei care „au fost odată mîntuiți” sînt pentru „totdeauna salvați”; Deci, o astfel de persoană... indiferent de felul viețuirii sale ulterioare nu mai poate cădea din „grația cerului”. Aceștia consideră că pasul inițial de intrare în grațiile harului divin este irevocabil, atît în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, cît și pe păcătos. În lumina acestei concepții, sfințirea nu mai are o serioasă importanță. Ea nu mai poate schimba nimic. Deci... poate fi ocolită. Interesantă concepție „creștină”... Sf. Scriptură însă, nu este de acord cu astfel de concepții pseudo-creștine. Sfîntul apostol Pavel spune:

„Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Ebrei 12,14.

A face din iertare și îndreptărire condiții sigure de mîntuire, însemnează a dezechilibra învățătura Evangheliei cu privire la mîntuire și a îngradi sau circumscrie lucrarea Domnului Hristos în favoarea păcătoșilor. Iertarea este necesară și esențială, dar ea este o consecință a unei game întregi de lucrări și deci nu cuprinde tot ceea ce este necesar. Este un lucru important într-o serie de lucruri importante, ce sînt într-o totală interdependență și deci acționînd în funcție de toate celelalte lucrări. Iertarea este numai un început, al cărei sfîrșit este... sfințirea. Sfințirea însemnează o transformare. În felul acesta este satisfăcută întreaga nevoie a păcătosului, în ceea ce privește lucrarea mîntuirii — pentru toată viața sa, și pentru toate împrejurările vieții. Toate acestea sînt satisfăcute de către un Hristos viu și într-o continuă lucrare a harului. Această lucrare este prezentată astfel în Ebrei 7,25.

„De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu

prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei”. Ca marele nostru Preot, Domnul Hristos, duce în mod efectiv și cu succes, lucrarea mîntuirii în favoarea celui păcătos. El nu trece cu vederea pe nimeni din cei ce vin la El și nici nu lipsește vreodată de la postul lucrării ce din iubire și de bună voie și-a asumat-o. Lucrarea Sa este continuă, deci esențială. Și trebuie să admitem ca oameni ai credinței — că nici nu putea fi altfel.

Nu putem decît regreta faptul că sînt unii care consideră lucrarea mijlocirii Domnului Hristos ca fiind nenecesară... zadarnică. Apostolul Pavel subliniază în repetate rînduri faptul că lucrarea Domnului Hristos continuă dincolo de Golgota, după învierea Sa. Lucrul acesta reiese clar din epistola sa către Romani.

„Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui”. Romani 5,10.

Împăcarea este pasul inițial. Ea este posibilă numai datorită jertfei mîntuitoare a Domnului Hristos. Fără această lucrare a

împăcării, păcătosul este și rămîne străin de Dumnezeu. Fără moartea Domnului Hristos nu putea fi vorba de nici o împăcare. Acum însă că sînt împăcați prin moartea Lui, ca-lea pentru a fi mîntuiți este deschisă, prin lucrarea vieții Domnului Hristos și în virtutea sacrificiului Său. Fiind împăcați prin moartea Sa, sîntem mîntuiți prin viața Sa. Această viață prin care am spus că sîntem mîntuiți, nu este viața Sa dinaintea morții Sale, ci viața după glorioasa Sa înviere din morți, așa cum explică foarte clar textul. Și nimeni nu poate fi mîntuit fără lucrarea acestei vieți glorioase. (Compară Ebrei 7,25; Romani 4,25; Ioan 14,19). Dacă lucrurile n-ar fi așa, spune apostolul neamurilor, atunci credința noastră ar fi zadarnică, fără de valoare, nefolositoare. Fără ea, noi sîntem încă în păcat. Iar toți cei morți sînt de asemenea... morți pentru totdeauna. Așa citim în 1 Corinteni 15,17-18.

„Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sînteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și

(Continuare în pag. 18-a)

ISPRĂVNICIA

CELOR CERESŢI

Căci celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are" — Matei 13, 12.

Afirmația din versetul de mai sus aparține exclusiv Mîntuitorului. Ea apare în Sfintele tîri de cinci ori, de fiecare dată numai în Noul Testament. Este redată de Evanghelistul Matei de două ori (cap. 13, 12 și cap. 25, 29), de Evanghelistul Marcu odată (cap. 4, 25) și de Evanghelistul Luca de două ori (cap. 8, 18 și cap. 19, 26). De fiecare dată, afirmația aceasta apare în cadrul unei parabole: în două locuri la parabola semănătorului, în alte două locuri la parabola talanților și odată (Marcu 4, 25) la o parabolă despre lumină și măsura răsplătirii.

Versetul acesta pare a legaliza o mare nedreptate, atunci cînd este scos din cadrul spiritual al învățăturilor Domnului Hristos și este aplicat literal în lucrurile materiale. De ce oare să dai celui ce are, și în schimb să deposedezi pe cel mai puțin înzestrat? Nu e mai potrivit să dai celui ce duce lipsă și care astfel are cu adevărat nevoie de ajutor? De altfel, acesta este chiar spiritul Evangheliei. Mîntuitorul a fost adesea în societatea celor nevoiași, ajutîndu-i în toate nevoile lor. El a înmulțit pînile pentru cei flămînzi, a numit fericiți pe cei săraci cu duhul.

El a venit să mîntuiască pe cei păcătoși, să le ofere izbăvirea Sa, deoarece tocmai ei aveau nevoie de aceasta. Întreaga lucrare a mîntuirii se execută după principiul de a vindeca rănile și stricăciunile păcatului, a înzestra deci cu bunurile mîntuirii pe cei ce au păcătuit. Oare celor ce văd a venit El să le dea vedere? Celor ce aud a venit să le dea auzul? Judecată în mod pripit și superficial, afirmația Dom-

nului Isus, redată la începutul acestor rînduri, pare a contrazice cel mai de seamă principiu al lucrării dumnezeiești: acela de a sprijini pe cel care are nevoie de ajutor, de a lucra acolo unde există deficiențe, de a interveni oriunde nevoia o cere.

Cu toate acestea, Mîntuitorul a afirmat „Celui ce are i se va da, iar de la cel ce n-are se va lua și ce are". Această declarație a devenit atît de importantă încît constituie unul din pilonii edificiului doctrinei evanghelice, un principiu spiritual fundamental și de largă aplicație.

Insistăm însă cu întrebarea: este oare drept să adaugi aceleia care are și să-l lipsești pe altul și de pușinul de care mai dispune: Să sprijinești pe cel tare și să răpești cirja invalidului? Să duci de braț pe tînărul viguros și sprinten, în schimb să smulgi bastonul bătrînului girbov? Bineînțeles că nu. Afirmația în discuție aparține Marelui Învățător venit de la Dumnezeu, Acela care a murit pentru mîntuirea oamenilor, Acela în care nu este nici o nedreptate, care este drept și curat, care a venit să nimicească lucrările Diavolului și să mărturisească lumii despre adevărata dreptate. Tocmai de aceea, cuvintele Sale, pe care le studiem aici trebuie să aibă un alt înțeles.

Teza din Matei 13,12 este alcătuită din două părți: una pozitivă — celui ce are, i se va da, și una negativă — de la cel ce n-are, se va lua și ce are. În fiecare din aceste două componente ale afirmației Domnului avem de a face cu un motiv și o consecință. La partea pozitivă, motivul: cel ce are, și consecința: i se va da. La partea negativă, motivul: de la cel ce n-are, și consecința: se va lua și ce are.

Declarația aceasta are o formă extrem de generală, însă ea reprezintă generalizarea unor fapte destul de concrete. Aruncînd o privire de ansamblu asupra tuturor învățăturilor Domnului Hristos, găsim afirmația aceasta ca un fir conducător străbătînd prin toate. În cuprinsul ei apar două elemente sau medii: de o parte un mediu pozitiv, cuprinzînd bunurile spirituale, virtuțile lui Dumnezeu, binecuvîntările cerului, elementele vieții spirituale, calea dezvoltării permanente, a apropierii neîncetate de Dumnezeu, iar de cealaltă, un mediu negativ, cuprinzînd lipsurile de caracter, păcatul, înclinațiile rele, decăderea, calea ruinei spirituale.

În ambele medii există atît virtuți, cît și lipsuri, atît însușiri pozitive, cît și deficiențe. Cel dintîi nu e prezent ca fiind desăvîrșit, nici al doilea ca fiind complet lipsit de elementele îndurării divine. Primul nu este acceptat în tot ceea ce face, dar nici al doilea nu este complet lepădat. Cu toate acestea, deosebirile sînt colosale. Cel dintîi, nu este desăvîrșit, ci are lipsuri, ceea ce reiese chiar din cuvintele Domnului: i se va da, deci, nu a umplut măsura dezvoltării ci mai are nevoie de creștere, de luptă, de biruințe. Cu toate acestea, el acceptă lucrarea lui Dumnezeu asupra lui, El nu se opune, nu disprețuiește harul divin, ci, convins de necesități, imploră harul ceresc pentru a-l ajuta în luptele lui. El se roagă mult, el cere ca Duhul Sfînt să-l ia în stăpînire. Unuia ca acesta, i se va da. „Cum nu va da Dumnezeu Duhul Sfînt celor ce I-L cer?" Unui asemenea creștin, cerul este dispus să-i acorde tot ajutorul, toate posibilitățile, toate ocaziile, toate binecuvîntările și mijloacele exis-

tente, pentru a-l sprijini în dorința lui de progres. Lui i se va da. Nu este perfect, dar tinde în direcția aceasta, lucrând în mediul harului divin.

Cel de al doilea nu este lipsit cu desăvârșire de orice dar dumnezeiesc, ci este hărăzit cu ocazii și posibilități suficiente pentru a se forma, pentru a crește, pentru a birui lipsurile, pentru a primi Spiritul Divin astfel încât să ajungă și el schimbat în același chip al Lui, din slavă, în slavă, prin Duhul Domnului. Dar spre deosebire de cel dintîi, el nu apreciază ceea ce face cerul pentru el. El are prea puțină bunăvoință de a înainta, el disprețuiește harul ceresc, ca nefiind atît de important, și nici necesar vieții lui. El nu se roagă, sau o face prea puțin și de formă, el nu cere sprijinul ceresc pentru rezolvarea problemelor vieții sale de credință, drept urmare, el nu va primi. „Celui ce cere, i se va da“ a zis Domnul. Acesta nu simte nevoia de a primi ceva de la Dumnezeu, nu prețuiește, nu cere, de aceea nici nu i se va da. Mai mult, el va pierde ocazii prețioase, va pierde posibilitățile oferite de cer, trecerea lor va însemna tot atît retragerea harului divin de la un om care l-a disprețuit, l-a neglijat, l-a lepădat. Astfel i se va lua și ce are.

Porînd de la cuvintele Mintuitorului, înțelegem că ambii au însușiri pozitive și deficiente. Dar în timp ce la unul bunurile spirituale există într-o mare măsură și cresc necontenit, datorită progresului creștin, iar lipsurile dispar treptat pînă la inexistență prin aceeași lucrare, la cel de al doilea bunurile spirituale sînt în minoritate, ele se ofilesc treptat, locul lor fiind luat tot de defectele care se înmulțesc și cresc, cuprinzînd cu timpul totul. În timp ce la cel dintîi predomină elementele spirituale, divine, la cel de al doilea predomină carențele, slăbiciunile. Astfel, deosebirea cea mare se reduce la două linii directoare: elementul predominant și direcția schimbării. Așa dar, întîlnim în cuprinsul

afirmației Domnului Isus rezumatul stării și luptelor spirituale care se dau în fiecare inimă, acestea depinzînd în parte de atitudinea individului față de ele. După starea și comportarea fiecăruia, depinde încadrarea lui într-unul din cele două medii: al bunurilor spirituale, al harului divin, al lucrării lui Dumnezeu, pe de o parte, și al lipsurilor — pe de altă parte. Cel care se complăce în cele dintîi, va fi binecuvîntat cu noi bunuri spirituale, i se va da, și va avea din belșug. Cel care se complăce în al doilea mediu, al lipsurilor și slăbiciunilor, va fi tot mai mult deposedat și de puținele binecuvîntări pe care le mai are.

Hristos nu a specificat cine face lucrarea aceasta, și nici Evangheliștii nu dau vreo explicație. Aceasta nu înseamnă că întrebarea cu privire la autorul acestei lucrări nu are importanță, sau că nu s-ar putea dezlega, ci răspunsul reiese în mod natural chiar din afirmație, astfel încît o explicație în plus lîngă textul biblic s-a considerat inutilă. Faptul că nu se dă această relație, înseamnă că ea are un caracter mai larg, mai general, multilateral. În Matei 25, 28 citim: „Luați-i talantul și dați-l celui ce are zece talanți“. Iată-L aici pe Dumnezeu dispunînd de această acțiune. În Matei 13,19, Mintuitorul spune: „Vine cel rău și răpește ce a fost semănat. Aceasta este sămînța căzută lîngă drum“. Iată-L pe Satana, fiind cel care răpește din om ceea ce a auzit, ceea ce are.

Această acțiune este și un fenomen natural: este antagonismul dintre bine și rău, dintre virtute și slăbiciune, dintre viața de sus și efectele firii pămîntești, nerenăscute. Mișcarea se va desfășura într-un sens sau altul, în funcție de orientarea pe care o determină individul, de preferințele și preocupările sale. Cel ce are preocuparea în sensul biruirii defectelor și dezvoltării darurilor spirituale, a roadelor Duhului, nu va fi lăsat singur, ci i se va da, i se va da tot ajutorul ne-

cesar. Pe de altă parte, acelaia, cu înclinații rele, i se va răpi în scurt timp și elementele bune pe care le mai are.

În Ioan 15, 2, Domnul Isus spune: „Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă. El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă“. Iată aici ilustrația principiului: „Celui ce are, i se va da, dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are.“ Mlădița care nu are roadă, va fi tăiată, deci, i se va lua și ce are, propria ei existență, nu va mai fi mlădiță. În schimb, aceea care are roadă, va fi ajutată, i se va da, toată îngrijirea și asistența necesară, pentru a aduce mai multă roadă. Dumnezeu încurajează inițiativele bune. El face tot ce este posibil, pentru ca acela care aduce roadă, să progreseze, să aducă și mai multă roadă; iar cel care nu aduce roadă, va fi tăiat, i se va lua legătura cu izvorul de viață, i se va lua și ce are.

Tot Domnul Isus Hristos declară, în Apoc. 2, 5: „Dacă nu te pocăiești, voi veni la tine și-ți voi muta sfeșnicul din locul lui“. Aceștia duc lipsă de pocăință, de dragostea dintîi, de cele mai importante bunuri cerești, fapt care-i duce la pagube și mai mari. Cu timpul, ei pierd sfeșnicul, pierd adevărul, pierd lumina prezenței lui Dumnezeu.

„I se va lua și ce i se pare că are“. Cineva are poate impresia că stă bine în multe privințe, că posedă credința și toate darurile spirituale oferite de cer, dar în realitate lucrurile pot sta altfel. „Tu zici: „Sînt bogat... nu duc lipsă de nimic, dar nu știi că... ești sărac“ (Apoc. 3,17.18). Timpul, luptele, încercările, cum și pretențiile vieții cotidiene vor arăta adevărata față a lucrurilor, se va da pe față lipsa și va dispărea impresia greșită a îndestulării.

„De la cel ce n-are, se va lua și ce are“. Cum are, dacă n-are și cum i se va lua, dacă n-are? Expresia e figurată și relativă, în fapt nu e vorba de o lipsă totală, de o absență desăvîrșită, ci de o mare sărăcie spirituală.

Prezența a numai puține elemente pozitive în caracterul unui om face ca acestea să fie așa de puțin vizibile, că par ca și inexistente, ca și când n-ar fi, înăbușite fiind de spinii păcatului.

O pierdere, o lipsă nesoluționată, va provoca noi pierderi, noi lipsuri. Dacă de bună voie tolerăm anumite lipsuri în caracter, în viața noastră spirituală, urmarea va fi înrăutățirea situației, după cum o carie dentară netratată duce cu timpul la ruinarea întregii danturi. Un singur păcat, o singură slăbiciune îngăduită, cu timpul cauzează pierderea tuturor daturilor cerești. Se zice uneori: „Să fie acesta păcatul meu...” Duhul lui Dumnezeu nu poate rămâne acolo unde este hrănit păcatul; cel care își îngăduie un anumit defect de caracter va pierde tot mai mult și în celelalte privințe. Satana e mulțumit să i se acorde satisfacție măcar într-o privință, căci astfel el poate acționa mai departe.

Ucenicii au întrebat pe Domnul: „Noi de ce n-am putut să-l scoatem?” „Din pricina puținii voastre credințe” (Matei 17,20). Celui ce are multă credință, o credință tare și temeinică, Dumnezeu îi va da mai mult, și se va dezvolta. Dar cel care are puțină credință, o credință șubrează și puțin întemeiată, o va pierde ușor și pe aceea. Noi nu trebuie să ne mulțumim cu un nivel spiritual scăzut, redus; acesta ne va ajuta prea puțin la nevoie, iar Satana îl poate ataca și distruge foarte ușor.

În Matei 13, 12, afirmația în discuție este rostită după parabola semănătorului. În această parabolă se arată rodnicia Cuvîntului lui Hristos, față de acela care îl ascultă. Rezultatele lucrării divine depind de poziția și comportarea ascultă-

torului: Satana smulge sămînța căzută lingă drum — adică nimicește lucrarea în inima celui ce nu dă destulă atenție Cuvîntului auzit; spinii îngrijorările și egoismului înăbușesc sămînța divină, făcînd-o fără efect; sămînța căzută în loc stîncos răsare îndată, dar se pierde în scurt timp datorită lipsei de temeii. În toate aceste trei feluri, efectul Cuvîntului Dumnezeu este zădărnicit, cel care-l aude pierzîndu-l din diferite pricini. Lipsa de rădăcină, influența vătămătoare a buruienilor păcatului și neglijența în ceea ce privește păstrarea și dezvoltarea Cuvîntului auzit, iată factori nimici-

tori, care distrug efectele adevărului în inima omului. Acești factori distrugători împlinesc partea negativă a afirmației Domnului: celui ce n-are, i se va lua și ce are. „Celui ce n-are, i se va lua”. Privită în lumina parabolei cu semănătorul, această afirmație devine mai clară, mai luminoasă. Este vorba de o lipsă și, paralel, de o pierdere. Cel care nu are suficient interes pentru adevărul mîntuirii, cel care nu are rădăcină și nici inimă pregătită să rodească după planul lui Dumnezeu, pierde o mare ocazie, pierde o posibilitate de valoare veșnică. Cel ce n-are respect pentru Cuvîntul lui Dumnezeu

DUMNEZEUL NOSTRU MINUNAT

„O cit de prețioase îmi sînt cugăturile Tale, Dumnezeule...” „Fericierea mea este să mă apropiu de Dumnezeu.” Ps. 139,17. (Nițulescu).

Puterea, înțelepciunea, slava supremă, așa cum ne învață Scriptura — se concentrează într-o singură ființă: Dumnezeu. La gîndul existenței unei astfel de Ființe, ne oprim să găsim răspuns la câteva probleme legate de caracterul Ființei respective și de raportul dintre această Ființă și noi. Omul este neliniștit de orice este necunoscut, mai mare, mai puternic, mai înțelept decît el, pînă nu e convins ce intenții se ascund în spatele puterii, înțelepciunii care îl depășește.

Cînd David Livingstone se întorcea din Africa, prețiosul său ajutor, Sekvebu, a ținut morțiș să vină cu el în Anglia. Sărmanul s-a încumetat pe un drum pe care nu știa ce-l așteaptă. Marea imensă, construcțiile portului, remorcherul cu aburi și tot ce vedea nou și de neconceput, tot ce-l depășea, a produs o tensiune permanentă în mîntea lui și pînă la urmă, bietul om își pierdu mîinile și a sărit în mare.

Noi prea ne-am obișnuit cu căminul nostru. Pămîntul cu dimensiuni mici, probleme mărunte, uneori meschine... Secolul nostru însă ne scoate din carapacele istorice și înaintea ochilor apar lumi noi, spații infinite, lumini scilpitoare, orbite amețitoare, posibilități uluitoare. Mergem din uimire, în uimire.

Pentru noi cei ce credem și pentru problemele mîntuirii noastre, existența lui Dumnezeu, puterea, înțelepciunea și slava Sa sînt descrieri ce se descoperă inimii noastre.

Să ne oprim și să clarificăm: putem să ne încredem în El? Intenționează El să-și folosească puterea și înțelepciunea Sa în legătură cu noi? De o bună rezolvare a problemei depinde reușita călătoriei vieții noastre de creștin.

În decursul veacurilor s-a vorbit mult despre Dumnezeu. Ferice de acela care își clădește credința pe temelia cea sigură a Sfințelor Scripturi.

Cîteva observații din Biblie ne vor ajuta deci să ne simțim acasă în universul acesta maestos, să privim luminile îndepărtate ca vecini iar pe locuitorii lor, ca frați, — lucrarea aceluiași Dumnezeu. Ea ne mai descoperă pe Dumnezeu ca:

Tată. Biblia poate sădi în sufletul celui ce crede pace netulburată. Ținta cercetărilor noastre în mod particular sînt lucrurile nevăzute, ascunse în Dumnezeu. Vrem să cunoaștem orice secret al inimii Sale? Se va lăsa El cercetat? — O, da, chiar ne invită!

Studiind Biblia ne surprinde faptul că deși noi știam de un singur Dumnezeu, chiar primul capitol ne prezintă mai multe persoane care vorbesc între ei de la egal la egal. Un studiu mai aprofundat ne va face cunoscut cu Sfânta Treime. Deși prea mult nu putem înțelege din însuși natura Divinității, veșnicia ne va veni în ajutor în studiul întreprins! „Acești trei sînt una“ (Ioan 5, 7 u.p.) — deci niciieri în tot universul nu mai e altcineva, alt Dumnezeu. Pe de altă parte, acești trei sînt una în caracter, intenții, simțăminte. Cunoașterea unuia, ne introduce deci în toate secretele dumnezeirii. Pe care însă dintre cei trei îl putem cunoaște?

Pe iubitul nostru Domn Isus, care zice: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“. (Ioan 14, 9). El e din veșnicie cu Tatăl, este „mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvîntat în veci“ (Romani 9, 5). Nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl ca El! Niciun gînd, nici o intenție, nici o trăsătură de caracter al celui Nevăzut nu-I sînt ascunse. În posesiunea acestor cunoștințe desăvîșite El a exclamat: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule Meu“ (Ps. 40, 9. Nițulescu).

Ar putea să zică cineva: El a fost interesat să vorbească așa. Răspunsul este: Nu... nu a fost!

Cînd a venit împlinirea vremii, Isus a străbătut spațiul imens și a venit în lumea aceasta. A venit, să ne facă cunoscut pe Tatăl. Mat. 4, 18.

Dacă Isus ar fi avut cea mai mică nemulțumire față de Tatăl, iată, ar fi avut ocazia — ca un copil scăpat dintr-un cămin nefericit — să-și întemeieze o împărăție aparte. Răzvrățitorul L-a și ispitit în direcția aceasta. Însă solemnitatea, promtitudinea și siguranța cu care Domnul respinge ispita ogîndește, că El cunoaște valoarea gîndurilor Tatălui în comparație cu planurile vrăjmașului. Nu intră în discuție, El stă de partea Tatălui.

Au trecut încă trei ani și jumătate apoi și Mîntuitorul ajunge iarăși la răscruce. Urmează să fie și mai mult despărțit de Tatăl. Va rămîne oare în ceasul trist al părăsirii Sale tot de partea Tatălui? Are încredere Isus în Tatăl? Este El convins de caracterul cinstit, corect, de neschimbat al lui Dumnezeu? Va avea oare curajul ca pe baza înțelegerii cu El să-și depună viața Sa?

Domnul Isus e convins. El cunoaște pe Tatăl. Știe în Cine a crezut, și în El nu este întuneric“ (1 Ioan 1, 5). Nu mai e nimic invizibil, ascuns, ce ne-ar neliniști, ci pace.

El nu lucrează direct cînd vrea să facă ceva. Își împărtășește gîndurile cu alții. „Să facem“ — a zis la început, iar îngerii sînt aceia care încontinuu îndeplinesc bucură și liber consimțit poruncile Sale. Extraordinara frumusețe a gîndurilor Lui îi inspiră apoi necurmat pe acești îngeri să cînte: „Sfînt, Sfînt!“.

După ce — asemenea nouă — luă trupul ființei noastre muritoare și se supuse legilor ei; după ce făcu cunoscut pe Tatăl și prin moarte plăti prețul răscurpărării noastre, iar prin înviere pulveriză porțile mormintului și locuința morților“, Omul Isus Hristos“ (1 Timotei 2, 5) se sui la dreapta mării în ceruri. El ne reprezintă, el e Mijlocitorul nostru acolo sus în toate prvințele.

Pastor:

D. FALUVEGY

va pierde acest Cuvînt și va fi lipsit de el în veci. Cel ce n-are suficientă deprindere și hotărîre de a urma, de a asculta, de a primi și a trăi orice solie a lui Dumnezeu, va ajunge să piardă și puținele binecuvîntări pe care le va fi primit mai înainte.

În Matei 25, 29, afirmația Domnului este încadrată la parabola talanților. Omul cu un

singur talant manifestă nemulțumire, ură, trîndăvie, împotrivire. Prins de sentimente nedemne, el rămîne bănuitor și trîndav, nu lucrează nimic, ci îngroapă talantul, făcîndu-l ca și inexistent; îngropat, acesta nici nu folosește, nici nu se înmulțește. El nu prețuiește talantul primit, nici pe dăruitor, drept urmare pierde totul. Iată consecința scontată: celui ce

n-are, i se va lua. Lui i se ia talantul nu pentru că are numai unul la început, ci pentru că are numai unul la sfîrșit, la ziua socotelilor. Indiferent de orice considerent, el a primit, a fost socotit vrednic de încredere, de colaborare, și a fost onorat cu un talant, după puterea lui. Lui însă i se ia talantul, pentru că după suficient timp acordat pentru folosirea și înmulțirea lui, rămîne tot cu unul. El n-are, sau are foarte puțin în raport cu ceilalți, datorită indiferenței, trîndăviei. Deoarece în aceste condiții el este același ca la început, i se ia și ce are. Iată roadele inactivității, ale stării pe loc. Hristos așteaptă de la fiecare credincios să crească, să rodească, să lucreze pentru cer. Cel cu un talant nu l-a stricat; el l-a păstrat neatins, nemicșorat, și l-a adus înapoi integru. El a rămas însă în urmă. Inactivitatea îl face bănuitor, necuviincios. Cel care rămîne la un nivel atins cu mult timp în urmă, și nu mai crește cu nimic, va deveni nu prieten pasiv al adevărului, ci în opoziție cu el. Atașamentul pe care l-a avut la început dispăre cu totul, lui i se ia chiar și ce i se pare că are.

În textul inițial, așa cum este redat în Luca 8,18, există următorul adevăr. Cei care sînt dispuși să primească adevărul lui Dumnezeu, îl vor primi. Cei care au dorință, tendință, preocupare în direcția aceasta vor primi, căci celui ce are i se va da și va avea de prisos.

Nu însemnează de aici că începătorului în ale credinței, Domnul îi va lua ceea ce are, chiar dacă acesta a făcut numai cîțiva pași. Nu e vorba de cel ce urcă în umilință și luptă hotărîtă, primele trepte ale vieții de credință, și care, natural, are puțin, nu acestuia i

se va lua, ci îndărătnicului, care în ciuda timpului și ocaziilor, în ciuda suficientelor posibilități salvatoare, a rămas mereu neglijent și inactiv în viața spirituală. Acestui i se va lua și ce i se pare că are.

Elementele sau bunurile spirituale au însușirea de a se forma unele pe seama celorlalte. Acolo unde există preocupări sfinte, unde se cultivă virtuțile Duhului se pot planta cu ușurință altele, superioare, Petru arată că aceste daruri spirituale alcătuiesc o scară: să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința, etc. Acestea vin în succesiune și se completează reciproc. Pentru formarea acestora, luptele spirituale ale credinciosului trebuie însoțite de lucrarea Spiritului lui Dumnezeu. Putem zice: celui ce are cunoștința, adevărata cunoștință de Dumnezeu, i se va da în continuare înfrinarea, celui ce a dobândit înfrinarea, i se va da răbdarea, celui ce are răbdarea i se va da evlavia, și așa mai departe. În sensul acesta, celui ce are i se va da. Partea negativă nu e altceva decât antiteza acesteia. Pe un temei solid se pot dezvolta roadele Spiritului lui Dumnezeu.

Celui ce are încredere în Dumnezeu, i se va da binecuvîntare, Mîntuire; celui ce are o inimă credincioasă pînă la moarte, i se va da cununa vieții, celui ce are dorința arzătoare de a-L cunoaște pe Dumnezeu, i se va da în privința aceasta adevărata cunoștință.

În fața Cuvîntului cercetător al lui Dumnezeu, să ne deschidem inimile în rugăciune smerită, rugînd pe Domnul să ne dea El și voința și înfăptuirea marii lucrări spirituale, pe care viața noastră o necesită. Sufletului docil și credincios, Dumnezeu îi va da toate comorile harului Său, și cu cît el va primi și va crește, cu atît mai multă binecuvîntare i se va da, rămînînd pururi în legătură cu izvorul nesecat a toată tîria și slava.

RADU M. ȘTEFAN

E PRIMĂVARĂ IAR

Venit-a iarăși vremea cînd soarele-ncâlzește
Trezind din letargie tot ce era-nghetată;
Din nou întreaga fire la viață se trezește,
Dumbrava și cimpia-nervezesc neincetat.

Săltînd de bucurie cînteții cîntă iară
Slăvînd pe-Acela care la viață i-a chemat.
Pe lunci zimbînd s-arată iar dulcea primăvară,
Livada și pădurea strai verde-au îmbrăcat.

E plin de mii de păsări văzduhu-mbălsămat;
Covor de flori și iarbă s-arată în tot locul;
Năstrușnici, fluturașii, aleargă ne-ncetat
În timp ce copilașii își fac cu dinșii jocul.

Un suflu nou străbate acum întreaga fire
Și-așa din somnul iernii cu drag s-a deșteptat.
Uitînd omătul, frigul privim azi cu uimire.
Cum totu-n rai se schimbă... E timp de semănat...

E vremea muncii iarăși... Pe-ntinsele ogoare
Scormonitorii gliei se-ntrec azi la arat...
Cu drag vedem la lucru mulțime de tractoare...
E-o viață nouă astăzi căci totul s-a schimbat.

Așa cum primăvara viața se-annoiește
Și cum întreaga fire schimbată este iar,
Așa și-n suflet ghiăța la cei buni se topește
Și-ncep o nouă viață prin al lui Isus har.
La ei ca și-n natură... e primăvară iar.

I. DĂNEȚIU

DACĂ HRISTOS N-A INVIAT

(Continuare din pag. 13-a)

cei ce au adormit în Hristos, sînt pierduți”.

Pe cruce, Domnul Hristos a murit pentru noi toți. Totuși noi știm că nu toți sînt mîntuiți și nici nu vor fi mîntuiți toți. El a murit pentru toți cei păcătoși... dar aceștia nu vor fi mîntuiți așa... în masă. Păcătoșii pot fi toți mîntuiți: Deci posibilitatea este deschisă tuturor. Realizarea ei este însă individuală, prin credința lor în viața și lucrarea Domnului Hristos de după înviere, care cuprinde toată lucrarea Lui în favoarea noastră, pînă în ziua răscurpărării.

Există ceva reconfortant și generator de nădejde în acest gînd. În lucrarea mijlocirii Sale, Domnul Hristos nu se ocupă cu generalități. El vine în întîmpinarea nevoilor spirituale ale fiecăruia dintre noi în

parte. El folosește meritele desăvîrșitei Sale ispășiri pe Calvar, pentru fiecare păcătos ce răspunde invitației Sale. Cerul este totdeauna gata să răspundă fiecăruia, care strigă asemenea tîlharului de pe cruce: „Doamne, adu-ți aminte de mine”. Și cit de minunat este să știi că ai la tronul harului un Mîntuitor viu, care după ce a trecut prin vălea umbrelor morții, a rupt legăturile mormîntului și a dat lovitura de grație morții, iar acum cu prețul jertfei Sale „trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi”. Astfel, păcătosul este mîntuit și pregătit pentru împărăția slavei lui Dumnezeu, prin continua lucrare a harului Său.

Pastor :
D. POPA

TUTUNULUI

ÎI SÎNT ADUSE NOI ACUZAȚII

Elementele radioactive ale poloniumului, ce se găsesc în fumul de tutun, pun pe ultimul plan nicotina și benzopirenul. La această concluzie au ajuns cercetătorii colegiului de medicină din Harvard, Eduard T. Redford și Vilma R. Hant. Din nou s-a început judecata tutunului. Mai bine zis, învățații n-au socotit niciodată această judecată terminată, dar fumătorii la rîndul lor nu au fost niciodată binevoitori față de această judecată. De data aceasta însă, situația devine dramatică. Aceste învinuiri nu mai sînt din cele obișnuite, care sînt cunoscute de mult, ci e o descoperire a proprietăților fumului de tutun.

Noi toată viața — au declarat învățații — explodăm în casele noastre, în automobile și birouri, ucigătoare „bombe de polonium“.

„Bombele de polonium“ — sînt țigările și țigaretetele, a căror fum conține o însemnată cantitate de polonium — element descoperit în anul 1898 de Maria Sklodovska-Curie și soțul dînzei Pierre Curie. Polonium 210, ce se formează prin arderea tutunului, radiază particulele — alfa. Persoana care a fumat două pachete de țigări, primește o doză de radiații, egală cu 36 de rad (doza stabilită de acordul convenției internaționale pentru apărarea contra radiațiilor, este egală cu 5 rad).

Dar aceasta încă nu este totul. Doar aici nu se pune la socoteală radiațiile particulelor beta, ce radiază plumbul 210 și bismutul 210, care se găsesc în fumul de tutun, sau cu izotopii poloniumului care se formează în plămîinii înbibați de plumb. Dacă luăm în considerație toate acestea împreună, se va vedea, că împreună cu fumul a două pachete de țigări organismul absoarbe o doză de 100 rad — aceasta e mai mult

decît suficient ca să provoace cancer la plămîni sau la alte organe. După cum susține Redford și Hant, concentrația locală poate atinge chiar cîteva sute de rad.

Este știut că poloniumul, este unul din elementele radioactive rare. Și cu toate acestea, el este prezent în cantități infime în toate plantele verzi: în salată, în conopidă, la fel ca și în frunzele de tutun, dar cercetătorii socotesc, că poloniumul din salată, din conopidă, nu mai vorbim de cartofi și alte verdețuri, nu aduc vătămare, pentru că mai mult sau mai puțin rapid, se elimină prin tubul digestiv, în timp ce poloniumul din fumul de tutun, rămîne mult timp în organism.

Făcînd analiza fumului a mai multor feluri de țigări nefiltrate, învățații au descoperit în el, mai mult de 80% polonium. Întrucît perioada lui de descompunere, este egală cu 138 de zile, poloniumul, are destul timp, să mărească concentrația sa, rămînînd în pleura ce acoperă bronhiile.

Pentru a dovedi teoria lor, cercetătorii au adus rezultatele autopsiei ce au făcut asupra a cinci cadavre de fumători și a două cadavre de nefumători; cantitatea poloniumului descoperit în bronhiile fumătorilor, era de 7 ori mai mare, decît la cei nefumători. Dar de unde s-a ivit poloniumul la nefumători? Din salată sau din fumul altor fumători? Această întrebare deocamdată, urmează să fie rezolvată. Să amintim că un medic suedez, care făcea autopsia cîinilor care aparțineau fumătorilor, el găsea la nefericitele animale, cancer, pulmonar. Dar întrucît pînă în prezent, cauzele apariției cancerului încă nu ne sînt cunoscute, Radford și Hant, se mărginesc la presupunerea că probabil, cancerul pulmonar, a cărui victimă devin mulți fumători, sur-

vine din cauza concentrației radioactive a poloniumului în bronhii.

După cum se știe, medicina și statistica, au trecut de stadiul simplei constatări de cauze între anumite boli și fumat. Există, ce e drept, nu destul de clară, cauza interrelației între tutun și schimbarea epiteliumului în traheea și bronhiile fumătorilor. Animalele de experiență, căpătau carcinom bronhial, cînd erau supuși acțiunii a diferitelor mirosoare aromatice ale biocsidului de carbon degajate de fumul de tutun. Experiența se confirmă cu datele statistice: nivelul de mortalitate la fumători de 40—120% mai mare decît la nefumători. Dar bolile principale care scurtează viața partizanilor de tutun, este cancerul pulmonar și bronșita, însoțită de cancer la alte organe și îmbolnăviri coronare.

Cum s-a mai spus deja, perioada de semidezagregare a poloniumului 210, este egală cu 138 de zile. Însemnează, pentru a reduce de două ori radioactivitatea, tutunul trebuie ținut în depozite, cu cîteva zile mai mult de această perioadă. De regulă, din momentul stringerii frunzelor de tutun, pînă la punerea în vînzare a țigărilor, trec cel puțin șase luni. Uscarea naturală, fermentarea, păstrarea, industrializarea, făcînd abstracție de vînzare, cer aproximativ atîta timp. Dar poloniumul și după această perioadă, rămîne foarte suspect. Rămîne deocamdată încă nelămurit rolul plumbului radioactiv, care este materia primă pentru poloniumul 210 și procesul de dezagregare a radiumului 226. Într-adevăr, în ce măsură mărește el conținutul poloniumului 210 în organism? Din punct de vedere chimic, perioada lui de semidezagregare, este egală

cu 22 de ani, care la început se transformă în bismutul radioactiv 210, care după aceea formează poloniumul 210. Redford și Hant au socotit, că timpul care e necesar pentru acumularea în organism a cantității păgubitoare de polonium 210, este egal aproximativ cu 25 ani. Cu alte cuvinte, oare nu plumbul devine principalul element răupurtător? În ce privește „reținerile“ tutunului, timp de 20—25 de ani în depozit, complicațiile unei astfel de măsuri, sînt indiscutabile!

E cu desăvîrșire clar, că principalul pericol constă în radioactivitatea fumului de tutun. E posibil că în curînd se vor ivi lămuriri mai ample și atunci trebuie să fii prea lipsit de conștiințiozitate și să continui să vorbești cu încăpăținare despre o „simplă coincidență“. Dar nimeni nu va susține că faptul îmbolnăvirii mai dese a medicilor radiologi, de cancer de piele decît la alți medici, e doar o „simplă coincidență“?

Acum cîteva luni în urmă, o comisie specială, care a lucrat timp de doi ani, însărcinată fiind de Ministerul Sănătății din S.U.A. a publicat o mare și amănunțită dare de seamă, despre activitatea tutunului. Președinte al acestei comisii, a fost doctor Luter Terry.

Această categorică dare de seamă, a chemat autoritățile a preveni imediat, despre primejdie pe cei 79 de milioane de fumători din America. Comisia a accentuat că, există o cauză directă între fumat și îmbolnăvire de cancer pulmonar. Posibilitatea înmulțirii cancerului, se arată în referat, se mărește pe măsură ce se mărește cantitatea zilnică de țigări fumate. În ce privește îmbolnăvirea de cancer a cavității bucale, aici, cum socotesc cercetătorii, e nevoie de o precizare, de o legătură, între fumatul cu pipă și cancerul de buze. Cercetările adunate, nu lasă nici o îndoială, că tutunul poate provoca și cancer la gît. Datele existente, asupra cancerului de esofag și stomac, nu ne îngăduie deocamdată nici o

legătură de cauză cu fumul de tutun, cu toate că învățații și în privința aceasta, au susținuți bine întemeiate.

Nu au fost de asemenea, suficiente date, pentru a stabili legătura între tutun și cancer la bășica udului. În ce privește îmbolnăvirea căilor respiratorii, referatul lui Terry, a accentuat că fumul de tutun, iar nu aerul infect, este cea mai principală cauză a bronșitelor cronice. Afară de aceasta în referat se comunica următoarele: s-a înregistrat o mai mare mortalitate de insuficiență coronară între fumători decît între nefumători. Legătura fumului de tutun cu ulcer stomacal, e mai tare decît cu ulcerul intestinului gros. Unele tulburări ale vederii, ivite nu din cauza lezării organelor vizuale, probabil sînt în legătură cu fumul de tutun; la fumători e stabilită majoritatea decelului de ciroză la ficat.

La una din ultimele sale conferințe, doctorul L. Terry, a spus părerea sa, că „industria așa numitelor țigarete denicotizate, lipsite de materie cancerigenă, este zadarnică. Orice țesut vegetal, a declarat el, produce materie cancerigenă, dacă este arsă ca tutunul în țigarete. Chiar și țigaretelile umplute cu frunze uscate de spanac, arzînd, ele elimină substanțe benzopirene“.

Și mai înainte în U.S.A. au fost publicate rezultatele cercetării profesorului Hemmonda, care de asemenea susținea, legătura directă între fumat și mortalitatea de cancer pulmonar.

După publicarea acestor referate, presa a început contraatacul. Scriau că, cancerul pulmonar, este provocat de aerul îmbibit de infecție al orașelor, că filtrele rețin cea mai mare parte de smoală a tutunului, că mulți fumători trăiesc pînă la adînci bătrînețe, și că în general, cu ajutorul statisticelor, se poate dovedi totul ce se dorește.

Susțineau de asemenea, că, cu toată sprietură medicilor, cerința mondială a tutunului crește, și aceasta înseamnă, că obiceiul de a fuma, e fatal, și deci n-au ce face! Că orice încercare din partea autorităților, de a interzice tutunul, ar constitui un atentat la libertatea individului, și că trebuie pur și simplu să așteptăm, apariția unui medicament contra cancerului.

În rapoartele medicale sînt adunate fapte și cifre, nelăsînd nicio îndoială; iar cercetările de laborator, sînt precise.

„Filtrul țigaretelii, nu poate reține atomii poloniumului ce se găsesc în tutun“, — susține cu tărie doctorul Redford. Același lucru se poate spune și despre atomii plumbului și bismutului.

Dar poloniumul provoacă nu numai cancer pulmonar. Analiza urinei a fumătorilor arată, că poloniumul ce se găsește în urină, este de șase ori mai mult decît la cei nefumători. Aceasta înseamnă că polonium 210, circulă în organismul fumătorilor și poate fi acumulat nu numai în plămîni, ci și în orice țesut al oricărui organ din corp. Înseamnă că nu este exclus, ci din contra, cu siguranță că poloniumul, destul de des, cauzează cancer la organele ce sînt departe de căile respiratorii: bășica udului, stomac, rinichii, sucii biliar și intestinale.

Un amănunt important: cantitatea de polonium în fum, se mărește dacă se fumează grăbit, cînd se fumează țigara pînă la capăt și cînd se trage în piept adînc. Acela care nu trage adînc, micșorează primejdia de a se îmbolnăvi de cancer pulmonar, dar în nici un caz, nu și cancer la buze, la limbă, la cerul gurii și alte organe, pentru că și saliva se îmbibă cu polonium.

Din Limba Rusă de:

EUGENIA și

ALEXANDRU POPOV

ROADELE INIMII RENĂSCUTE

„Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii sale, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura. Luca 6,45.

Problema inimii reînnoite a constituit în toate timpurile un subiect de vie discuție pentru mulți apologeti ai Bibliei.

Domnul Hristos arată că orice pom se cunoaște după roada lui... Așa stînd lucrurile, îl înțelegem mai ușor pe David care înalță cererea sa fierbinte către Dumnezeu ca să-i dea o inimă curată, reînnoită: „Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decît zăpada... zidește în mine inimă curată Dumnezeu și pune în mine un Duh nou și statornic.“ Ca unul care era pe deplin conștient de faptul că înnoirea inimii nu poate fi făcută fără ca mai întîi ea să fie curățită de toate relele ei, David mai implora pe Dumnezeu, ca să-l spele de păcatul său și apoi să-l înnoiască inima, aducînd-o în starea de a aduce roade bune.

Negreșit, o astfel de țintă în viață ne va pune în față nevoia unei inimi noi, renăscută, a unui creștinism sincer, care să înlocuiască formalismul din viața credinciosului.

Ajungerea unei astfel de ținte, în viața credinciosului, va duce la transformarea propriei sale vieți, care, va ajunge cu adevărat aceea ce ar trebui să fie viața unui credincios urmaș al lui Isus: „Lumină“. Va duce la pace, va lucra, va jertfi și va lupta pentru pace, sub toate formele cinstite, va duce la înlocuirea spiritului firii nerenăscute, va duce la nașterea din nou fără de care Domnul Isus zice: „Ni-meni nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.“

Să nu uităm nici o clipă că, purtînd numele nobil de copil al lui Dumnezeu se așteaptă din partea noastră să fim cu adevărat demni de acest nume, aducînd în viața zilnică roadele adevărate ale unei inimi reînnoite.

În înțelesul deplin al cuvîntului „urmaș al lui Isus“, înțelegem credinciosul așa cum îl dorește Dumnezeu a fi: bun, blind, liber de patimi, liber de fapte păcătoase, drept, iubitor, împăciuitoare, (făcător de pace), milostiv, credincios, plin de îndurare, cu lepădare de sine, cu inima curată, un om nou, renăscut în caracter, cu virtuți morale și daruri spirituale.

Credinciosul trebuie să fie cum-pătat și disciplinat, conștient fiind că necumpătarea, sub orice formă, este cauză a multe și mari păcate.

Urechea credinciosului, limba lui, buzele lui, și ochiul lui, sînt organe

date acum în slujba lui Dumnezeu și pentru fericirea semenului său. Astfel trăită viața urmașilor lui Hristos, va ajunge să fie o reală binecuvîntare pentru cei din jur, lucru ce așteaptă Mîntuitorul din partea celor ai Săi. Negreșit, viața credinciosului trebuie să fie o viață reală, împletită cu realitățile vieții de fiecare zi. Credința adevărată nu e abstractă, nu e o teorie și nici vise interminabile, ci o trăire a vieții reale și practice, dar fără de păcat, pentru binele tuturor celor din jur. Motorul acestei vieți este dragostea pentru semen și chiar jertfirea plăcerilor personale și intereselor noastre egoiste, pentru binele și fericirea celor din jurul nostru.

Din cele de mai sus se vede cit de inestructibilă este legătura dintre o inimă renăscută prin Duhul Sfînt și faptele vieții de fiecare zi ale credinciosului. Mulți, deși purtînd numele lui Hristos, au neglijat acest mare adevăr, iar rezultatul este că și-au creat o religie de formă, avînd doar o formă de evlavie, dar tăgăduind prin viață puterea ei reînnoitoare. Ei și-au creat o neprihănire a lor proprie, în locul neprihănirii pe care trebuiau să o capete prin credința și trăirea vieții lui Hristos.

Apostolul Iacob încă de pe timpul său, privind la primejdia ce era să împresoare pe ucenici, a scris inspirat de Duhul Sfînt: „Știți bine lucrul acesta, preaiubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire și zăbavnic la minie; căci minia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu. Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte (roade), ale unei inimi renăscute? Poate oare credința aceasta să-l mintuiască? Dar, dacă aveți în inima voastră pizmă, gelozie, invidie, ură și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus ci este firească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă este nebulie și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus este: întîi curată, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.“

„În legătura noastră unui cu alții, să nu uităm că orice cuvînt, orice faptă va aduce roade. Orice faptă a noastră de bunățate, de ascultare,

sau de lepădare de sine, se va re-produce și în alții. Tot așa și orice faptă de invidie, de răutate, este o sămînță care va forma o „rădăcină de amarăciune“ de pe urma căreia „mulți“, vor fi murdăriți, și cît de mare va fi numărul celor otrăviți și contaminați de acești „mulți“. Astfel semănarea binelui și răului continuă să producă roade pentru un timp și pentru veșnicie. De aceea se pune întrebarea: De ce sînt atît de mulți care pretind a crede Cuvîntul lui Dumnezeu și totuși în ei nu se vede o schimbare în cuvinte, în spirit și în caracter? De ce sînt atîția nesfințiți și ale căror cuvinte sînt aspre și cu patimă, sau prefăcute? În viața lor se vede aceeași iubire egoistă, aceeași îngăduință față de păcat, aceeași fire și vorbire pripită, ce se vede și în viața păcătoșului. În ei e aceeași susceptibilitate, aceeași mindrie nesănătoasă, aceeași delăsare și plăcere în a fi tîrîți de înclinațiile firești. Aceași perversitate de caracter, ca și cum adevărul le-ar fi cu totul necunoscut. Aceasta pentru că tendințele rele, firești, înăscute cum și cele însușite, nu au fost suseptate puterii transformatoare a Duhului Sfînt. Viața lor dă pe față lipsa harului lui Hristos și neîncredere în puterea lui de transformarea caracterului. Inima nu a fost reînnoită, iar roadele ei sînt roade și struguri sălbateci.

Scriptura ne descoperă că scopul lui Dumnezeu este de a se proslăvi în poporul Său. „Eu sînt lumina lumii“: a zis Isus, iar apoi către ucenicii Săi: „Voi sînteți lumina lumii. Tot așa să strălucească lumina voastră înaintea oamenilor pentru ca văzînd ei faptele voastre bune, să proslăvească pe Tatăl vostru ce este în ceruri“. El așteaptă deci, ca aceia care poartă numele lui Hristos, să-L reprezinte cu demnitate în: gîndire, vorbire și fapte. Gîndurile lor trebuie să fie curate, iar cuvintele lor să fie nobile și înălțătoare. Ocupațiile lor de toate zilele trebuie să respire prezența lui Dumnezeu, iar viața lor trebuie să fie plină de spiritul iubirii lui Hristos. Hristos în inimă este ca izvorul din pustie, care curge spre reînvierea tuturor.

Să nu uităm că în viața de fiecare zi, caracterul este o putere. Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, neegoiste, și adevărat pioase, posedă o influență binefăcătoare. Mulți se lasă tîrîți de spiritul criticii, și al învinuirii, dînd loc la bănuieli, gelozie și nemulțumiri, în felul acesta

(Urmare la pag. 24)

„Și eu v-am poruncit să vă iubiți unii pe alții“

Unii preinși credincioși, care nu cunosc și nu înțeleg caracterul lui Dumnezeu, îl înfățișează ca pe un tiran, care are plăcerea să-și distrugă adversarii.

Pentru a susține falsa lor doctrină, ei prezintă jertfele instituite de Dumnezeu, pentru a înfățișa marea Sa jertfă adusă pe Golgota pentru salvarea omului din păcat și din moarte, ca fiind dovezi ale faptului că Dumnezeu este un Dumnezeu al singelui, aspru, răzbunător și singeros.

Acest fel de prezentare falsă a caracterului lui Dumnezeu este o lamentabilă eroare.

Dumnezeu a instituit sistemul jertfelor ca un mijloc intuitiv al sublimului plan de salvare; ca păcătosul să cunoască consecințele păcatului și să se îngrozească de el. Să vadă că înfricoșata Sa dreptate, este întîmpinată de nespus de marea Sa iubire, jertfînd pe Unicul Său Fiu pentru salvarea celui păcătos. Dumnezeu a instituit sistemul jertfelor pentru ca muritorul să se îngrozească și să nu mai aibă plăcere de păcat. În clipa cînd înjunghia mielul nevinovat să vadă cît de grozav este păcatul, ce consecință are și în mod deosebit să-și aducă aminte cît îl costă pe Dumnezeu salvarea omului din păcat...: Viața Unicului Său Fiu — a Domnului Isus Hristos — a Mielului lui Dumnezeu! La cererea lui Moise, Dumnezeu și-a descoperit caracterul, atît cît putea să priceapă el. Așa citim în Exodul 34,5-7: „Domnul S-a pogorît într-un nor, a stătut acolo lîngă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea, iartă fără-

delega, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor“.

De aceea prin profetul Ezechiel 33,10-11, Domnul zice: „Spune dar fiul omului, casei lui Israel: Voi cu drept cuvînt ziceți: „Fărădelegile și păcatele noastre sînt asupra noastră și din pricina lor tînjim; cum am putea să trăim?“

Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască“.

Iar în Isaia 55,7 Domnul zice: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gîndurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertînd“. Același profet în cap. 1,11-13 citează cuvîntul Domnului astfel:

„Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sînt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimile vițelilor nu-Mi place sîngele taurilor, oilor și țapilor.“

„Cînd veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?“

„Nu mai aduceți daruri de mîncare nefolositoare, căci Mi-e scîrbă de tîmîie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sîrbătoare. Nu pot să văd neglegiuirea unită cu sîrbătoarea“.

Iar în profetul Mica 6,6-8 la întrebarea: „Cu ce voi întîmpina pe Domnul și cum mă voi pleca înaintea Celui Prea Înalt? Îl voi întîmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an?“ se răspunde: „Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de rîuri

de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întîiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu?“

„Ți s-a arătat, omule, ce e bine și ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?“

În Osea 6,4 și 6 Domnul zice: „Ce să-ți fac Efraime? Ce să-ți fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul dimineața și ca roua care trece curînd“. Căci bunătate voiesc, nu jerfe și cunoștință de Dumnezeu mai mult decît arderi de tot!“

În Osea 13,9 Domnul zice: „Picirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta.“

Dumnezeu, deși este înfricoșat în dreptate, I se sfîșie inima de dor, după noi copiii Săi și dorește ca „niciunul (nici un om) să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ — Ioan 3,16.

El face apel, cu iubirea Sa duioasă, la toți și caută pe Adam, pe om. Unde ești? Ce ai făcut? De ce pleci de la sînul Meu? De ce vrei să pieri? Nu ți-e milă de durerea Mea? Vrei să fii pierdut pentru vecie?

Cînd omul, cu toate dovezile iubirii divine alege să se afunde în păcate, depărtîndu-se de Mîntuitorul Său, își alege singur... soarta. Dumnezeu nu distruge pe nimeni și nu pedepsește cu plăcere pe nimeni.

Dacă cineva, din cauza poftei lor sale, călcînd legile sănătății prin beție sau necumpătare se accidentează sau moare, unii spun: „așa a vrut Dumnezeu“ sau „l-a luat Dumnezeu“.

E un fals să atribuim lui Dumnezeu astfel de lucruri.

Dacă cercetăm cu atenție Cuvîntul lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi, vedem că nici un păcătos n-a fost lăsat pradă pierzării, fără ca bunul Dumnezeu să facă apel pentru salvarea lui.

(Urmare la pag. 24)

În casa de poposire nu era loc

„Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei“. Luca 2,7.

Beteleemul, cetatea lui David se găsea în mare bucurie, căci rudenii de mult despărțite se regăseau. Peste tot numai întâlniri plăcute prilejuite de porunca împăratului roman Cezar August, ca fiecare cetățean să se duca și să se înscrie în cetatea lui. Printre aceștia, venind din Nazaretul Galileii, sosi în Betleem și Iosif și Maria, dar umblarea lor după un loc unde să se odihnească, nu aduse nici un rezultat. Peste tot, în fiecare casă, fiecă colțșor de loc era ocupat.

Bătu Maria și Iosif la ușa casei de poposire din cetate, dar nu găsiră niciun loc, cu toată situația deosebită în care se găsea Maria. Și așa se făcu că numai într-un staul se mai putu afla un loc unde mai tirziu Maria culcă în iesle, înfășat în scutece, pe Fiul ei cel întâi născut, Isus Hristos.

Cele întimplale acum două mii de ani în Betleem, se poate că se repetă și în viața noastră de creștini, viață care reprezintă și ea un mic Betleem; căci să nu uităm că Isus n-a găsit loc în casa de poposire din cetatea lui David, prin excelență religioasă, în mijlocul unei așa de mari pretenții de evlavie și așteptare a lui Mesia.

„Iată Eu stau la ușă și bat“ spune Isus fiecăruia dintre noi cei care pretindem o viață de credință superioară. Ca și Maria la ușa casei de poposire din Betleem, stă și Isus, bătând și așteptând o invitație de a intra. Dar la ușa inimii multora dintre noi, creștinii, este atîta moloz al egoismului, lacom și acaparator al firii plină de răutate. Toate acestea stau ingrămadite la ușa inimii și nu dau voie să fie deschisă. Tot acest moloz trebuie dat la o parte și numai atunci ușa se va putea deschide și Mintuitorul va putea pași înlăuntru.

„Însă mulți refuză a-L primi. Spiritul Sfînt așteaptă adesea să îmbuneze și să supună inimile, dar ele nu sînt dispuse, de teamă că El le va cere ceva. Și astfel Isus din Nazaret trece. El dorește să reverse asupra lor bogate binecuvîntări ale harului Său, însă ei refuză a le primi“.

Iată în adevăr motivul pentru care mulți creștini refuză primirea cu adevărat a lui Isus prin Spiritul Său Sfînt în inimile lor: le este „teamă că El le va cere ceva“, și anume le va pretinde să dea la

o parte din viața lor trăsături și atitudini în care s-au complăcut de ani, croindu-le un fel de viață de care le vine greu să se despartă. În casa de poposire a Betleemului inimii lor, nu este loc pentru El.

Hrăniți continuu cu bănuiele asupra altora, birfind și vorbind de rău, necinstiți în fapte și cuvinte, la orice pas privind pe cei din preajma lor ca dușmani, socotindu-se mai presus de toți, voind să dărîme pe cît mai mulți, socotind că în felul acesta rămînînd singuri vor dăinui, este de înțeles că acest moloz se ridică ca un munte în fața ușii inimii, neingăduindu-i să se deschidă.

Dar este nevoie în primul rînd ca ochii noștri, ai celor care ne pretindem că avem în viața noastră pe Hristos, să fie uniți cu acea alifie divină care să ne facă a ne da seama și a distinge între prezența de creștinism și adevărata viațuire cu Isus și în Isus.

Și atunci, înțelegînd rostul și lucrarea ce ne revine fiecăruia de

a fi sare și lumină, vom îngădui lui Isus să intre și să aranjeze el toate din lăuntru casei credinței noastre, lăsîndu-L să izgonească orice pasăre necurată, orice înclinație spre rău, orice ar putea stînji, ca cei din preajma noastră văzîndu-ne faptele să aducă laudă lui Dumnezeu. Fiecare creștin are în mîna sa posibilitatea propriei sale fericiri sau ruini.

În legătură cu acest subiect, cit de ilustrativă este experiența lui Iacob la pîrul Iaboc!

Iată-l pe Iacob ajuns aci și meditănd asupra vieții ce numele său însuși o indica și experiența o dovedise întocmai, înșelătorie.

Înainte de a se întîlni cu fratele său Esau, față de care se simțea vinovat, Iacob își ia timp îndelung de cugetare. Cu toată aparența de prosperare în viețuirea lui religioasă, era ceva care îl frămînta, și o noapte întreagă nu i-a dat răgaz. Nici mulțimea darurilor pe care Iacob le trimisese în întîmpinarea lui Esau nu l-au putut potoli și mulțumi. Simțea că înlăuntru său trebuia să se producă ceva, își dădea seama prea bine ce trebuie să facă, însă căuta să amîie rezolvarea căutînd a vedea de nu cumva găsește o altă cale.

Raportînd această întimplare, Scripturile spun că în noaptea aceea Iacob s-a luptat cu „un om pînă la revărsatul zorilor“, cînd, văzînd că nu-l poate birui, „omul acela a zis: „Lasă-Mă să plec, căci se revarsă zorile“.

BUNĂTATEA

Imbracă-te de-a pururi pe drumul vieții tale
Cu-a bunătății haină, țesută din răbdare;
Durerea de te-ncearcă necruțătoare-n cale
Tu nu ofta, ci-ngînă, mai bine, o cîntare.

Nu jertfe vreau, ci milă! Blîndețe vreau, nu ură!
O inimă curată e tot ce Eu doresc;
Pe-a binelui cărare pășește cu căldură
Căci doar așa putea-voi ca să te mintuiesc.

Pe omul bun purtarea îl recomandă-n lume,
Nevoie el nu are să spună vorbe multe;
La el vorbește fapta, în chip plăcut, anume,
Și tuturor le place să-l vadă, să-l asculte.

Privirea sa blajină, purtarea sa cea bună
Și graiul său de-a pururi domol și mingios,
În orice-mprejurare, nu pregetă să-ți spună:
Eu sînt urmașul pașnic al Domnului Hristos.

Din bunătate însă, să nu faci slăbiciune,
Să nu faci din blîndețe o cronică sfială:
Nici cînd melancolie, nici cînd amărăciune,
Ci bucuria vieții să iasă la iveală.

Fii blînd — și fericirea o vei avea pe veci;
Cu alții-n fapte bune de-a pururi să te-ntreci
Ca toți să recunoască că sîntem fii ai Săi.
Ascultători de Domnul, mergînd pe sfînte căi.

I. GH.

Este de folos a medita asupra acestei lupte a lui Iacob cu cel care s-a dovedit a fi fost însuși Dumnezeu, căci chiar Iacob l-a spus: „Nu te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta“.

Iacob în adevăr ajunsese la poziția aceea încît să vadă că are nevoie de o schimbare, dar îi venea totuși greu să se hotărască a lua hotărîrea să deschidă ușa inimii pentru ca lumina să pătrundă în toate ungherele vieții lui religioase și să împrăstie orice negură.

Ca și Maria la ușa casei de poposire din Betleem, la Iacob, Dumnezeu bătea la ușa inimii lui Iacob și stăruia de el s-o deschidă, dar același răspuns era dat: „Nu este loc“.

Îi era și lui Iacob teamă, cum poate le este și la creștinii din zilele noastre, ca nu cumva Duhul lui Dumnezeu pătrunzînd în inimă să nu arunce de acolo ceva ce el, Iacob, ar fi vrut să mai păstreze cît de cît: puțină minie, invidie, vorbire de rău, înșelătorie, minciună, prefăcătorie. Dar văzînd Dumnezeu că Iacob vrea să-și păstreze pe mai departe înclinațiile lui firești păgubitoare caracterului său, îi zise: „Iacobe, nu are niciun rost să-ți mai vorbesc, să mă mai lupt cu tine să te fac să înțelegi că drumul pe care mergi nu este spre binele tău și nu-ți face cinste. Dacă nu vrei ca în viața ta religioasă să se producă o deplină schimbare, ce folos este să te prezinzi doar a lupta pentru sfințire? Nu mai stăruie să rămîn, ci lasă-Mă să plec“.

Cu adevărat, s-ar putea ca cei din jurul nostru să vadă și la noi o mare paradă de luptă după sfințire, cuvinte multe, dar pe de altă parte caracterul nostru ce dezvăluie launtru adevărat al vieții noastre religioase, să lase mult de dorit în purtarea noastră întreoaltă.

Ca și lui Iacob, Dumnezeu ne-ar putea spune și nouă: „Ce folos mai are ca Eu să rămîn; de ce trebuință este toată laudăroșia ta despre viața trăită cu Dumnezeu, cînd de fapt realitatea arată contrariu, și anume că tu nu vrei să fii schimbat cu totul. Îți place să porți o mantie ce nu ți se potrivește. Nu mai stăruie de Mine; lasă-mă să plec... Și Isus din Nazaret trece mai departe“.

Fie însă ca și noi, asemenea lui Iacob, să ne dăm seama că rămînera alături de anumite înclinații rele, de o înșelare de noi înșine cu niște practici religioase fără miez, nu va însemna decît deformarea caracterului nostru și păgubirea mîntuirii noastre, și ca urmare să zicem: „Nicidecum nu Te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta, pînă ce intrînd în casa credinței mele nu vei fi pus ordine, nu vei fi alungat orice necinste și fățarnicie, orice atitudine păgubitoare pentru cei din preajma mea“. Și urmare va fi ca și în cazul lui

Iacob, și anume că cei din jur vor ajunge să ne cunoască în adevăr ca unii care transpunem în viață aceea ce buzele noastre rostesc. și că am devenit făpturi noi.

La ușa casei de poposire din Betleem inimii vieții noastre creștine Isus bate... și așteaptă.

REDACȚIA

(Urmare din pag. 21)

ei devin instrumente ale păcatului. Înainte ca ei să-și dea seama de ceea ce fac, păcatul și-a îndeplinit scopul în ei. Impresia răului s-a făcut, umbra a fost aruncată, săgețile lui Satana și-au ajuns ținta. Dacă aceasta este pentru cineva starea inimii sale, atunci viața și faptele sale, deși s-ar pretinde că mărturisește pe Hristos, nu fac altceva decît să-L defaime, și să-L răstignească din nou. Pentru a astfel de inimă, e nevoie de o nouă și reală naștere din nou. Ținta vieții adevăratului credincios este de a duce roade vrednice de mîntuire și aceasta se poate realiza numai dintr-o inimă reînnoită, renăscută.

Caracterul nostru se arată prin cele ce facem. Astfel se arată dacă inima noastră a fost reînnoită sau nu. Faptele ne arată dacă avem în noi o credință adevărată. Nu e de ajuns să credem teoria adevărului. Nu e de ajuns să mărturisim credința în Hristos... Oricare ar fi mărturisirea noastră, nu e de nici un folos, dacă nu se dă pe față Hristos în noi, prin fapte ale dreptății. Prezența lui Hristos în inimă face să strălucească fețele aceluia, care îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Adevărul e scris pe față. Pe fețele lor se vede pacea dulce a cerului, și tot pe ele se poate citi amabilitatea devenită un obicei, și care e mai mult decît o iubire omenească. Aluatul adevărului produce o schimbare în toată ființa, înobilind ce e josnic, îndulcind ce e aspru, și schimbînd egoismul în generozitate. Prin El cel mînjît se curățește fiind spălat în sîngele Mielului. Prin puterea Sa dătătoare de viață, tot spiritul, tot sufletul și toată ființa sînt aduse în armonie cu viața Divină. Credinciosul cu firea sa omenească, devine părtaș de fire dumnezeiască. Odată ce această schimbare a avut loc, îngerii izbucnesc în cîntări de laudă și Domnul se bucură de sufletele făcute astfel iarăși după chipul și asemănarea lui Dumnezeu în caracter. Inimile lor au fost reînnoite, renăscute, iar roadele inimii lor sînt vrednice de pocăință, sînt pentru veșnicie“.

Pastor: I. DĂNEȚIU

(Urmare din pag. 22)

Chiar și despre Cain raportul biblic spune în Geneza 4,15: „Domnul i-a zis: Nicidecum; ci dacă va omorî cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de șapte ori. Și Domnul a hotărît un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi, să nu-l omoare.“

Deci cît de falsă era doctrina aceea religioasă, care în timpul întunecatului Ev-mediu, pretinzînd că face o slujbă lui Dumnezeu, îndreptătea omorîrea acelor oameni, ce nu erau de credința inchișitorilor considerîndu-i eretici.

— Domnul Isus Hristos, Acela care Și-a dat viața pentru salvarea oricărui păcătos, pocăit a avertizat pe ucenici și ne avertizează și pe noi contra fanatismului, în Ioan 16,1—3 zicînd: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere.“

E bine să luăm seama cum ne purtăm cu semenii noștri.

Apostolul Ioan și Iacob au fost muștrați, pe vremuri, cînd au cerut Domnului să coboare foc din cer peste aceia care nu L-au primit pe Domnul. Gîndește-te că Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară ci să trăiască. Deci, nu te lăsa biruit de un spirit josnic și mai roagă-te lui Dumnezeu.

Atunci cunoști pe Dumnezeu, atunci iubești pe Dumnezeu, atunci împlinești voia Lui.

Pastor,

GHIRCOIAȘ DUMITRU

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 3-4 MARTIE-APRILIE 1965

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. LABIRINT nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

ELI! ELI! LAMA SABACTANI!

Mat. 27,46

*Se clatină trupu-a furtună... E palidă fața...
Picioarele-abia se mai mișcă... E moartă speranța!?
Isus, prăbușit, cu mâini tremurînde apucă pămîntul,
În suflet sînt chinuri de moarte! Păcatul! Păcatul
Se-azvîrle cumplit ca să-și sfîșie prada: Vrea sînge!
Un vaer de aspră durere prin aer se frînge.*

Eli!... Eli!... Lama Sabactani!

*Scuipări și-njosiri, loviri și răniri... Urită trădare!
De gloata nebună dreptatea-i călcată-n picioare!
O cruce năpraznic de grea I se pune pe umeri...
Lovirile aspre de bici, nici nu poți să le numeri!
Femeile toate suspină și părul și-l smulg de durere,
Un vaiet străbate cetatea... și simte și El cu putere:*

Eli!... Eli!... Lama Sabactani!

*Pătrunse sînt mîinile Lui de piroane, pe cruce.
Povara cea grea de păcate-ale lumii acolo El duce.
Și urlă demonii, ca lupii ei urlă!... Și plînge
O mamă sub cruce!... Se-ntunecă cerul,... e-n sînge.
Cutremur apucă pămîntul și stîncile crapă!
E-un vaiet în Templu cînd Domnul făptura Își pleacă.*

...Eli!... Eli!... Lama Sabactani!

D. FLOREA

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416